

ULTIMA DORINȚĂ

de Crostina Cozma

MOTTO: „*Cu mine se petrece ceva. O viață de om.*” (Marin Sorescu)

PERSONAJE:

BĂTRÂNA, 85 ani, lucidă, celebră, bogată, sarcastică, inteligentă, personalitate puternică

TÂNĂRA, 20 ani, săracă, înțepată, spontană, suflet bun, cu potențial de a se transforma într-o mare doamnă

SCENA 1

O sufragerie imensă, întunecoasă, mobilă veche, masivă, rece. Bătrâna șade, în întuneric, pe un scaun imens, un jilț vechi de lemn, cu mâinile împreunate pe un baston impunător. Pare foarte bătrână, uitată de vreme, în rochia ei verde, de dantelă decolorată. Fața foarte ridată, părul alb ca zăpada. Vocea gravă și răgușită. Tânăra se uită în jur cu teamă, se zgribulește de frig încercă să deslușescă în întunecime decorul...își cântă un cântecel, face și câțiva pași de dans...și târziu, o descoperă pe bătrână în fundul camerei ...se apropie de ea, cu pași mici ...

TÂNĂRA: Bună dimineața, doamnă. *(mai strigă o dată, tare)* Bună dimineața, doamnă! *(apoi exclamă îngrozită)* Sau bună ziua, sau orice, numai spuneți ceva ! O, Doamne, o fi moartă? doar nu a murit mortăciunea chiar acum, când i-am călcat eu pragul! Nu pot să cred cât de ghinionistă sunt, să-mi dau întâlnire la un interviu cu un mort, acum când am atâta nevoie de un job! Dar știu eu, când îmi merge prost, îmi merge din ce în ce mai prost și se termină catastrofal! Oare ce număr are Salvarea? *(strigă din nou)* Hello, bună ziua, e cineva viu aici? Mai e cineva pe Planetă? Viu și nevătămat? Ajutor...

BĂTRÂNA *(voce iritată, hârâită, tușește)*:Șsst! Ce urlă așa, femeie? Doar nu suntem pe un stadion de fotbal! De ce strigi după ajutor? Brusc, nu te simți bine? Te-am auzit de prima oară și încă foarte bine, nu mi-a scăpat nici un cuvânt !Cât ești de ghinionistă nu știu, dar de murit, nu am murit... încă...uite, sunt vie, mă exprim logic! Tu pricepi, acum, ce spun?

TÂNĂRA *(glas mic)*: A, scuzăți-mă, am crezut că nu m-ați auzit.Vai,cât mă bucur că sunteți în viață! Sunteți bine? Vreau să spun, desigur, să trăiți mulți ani de acum înainte, sunteți încă tânără, desigur ...Dar când m-ați auzit vorbind...chiar tot ați auzit?Ați fost tot timpul aici, în cameră ? Nu dormeați? Poate ați ațipit, puțin...am vorbit cam mult, da...de obicei, nu vorbesc neîntrebată, dau doar „bună ziua”, dar situația mi s-a părut mai neobișnuită...

BĂTRÂNA *(ironică)*: Eu și când ațipesc , aud glasul omenesc! Poate ai crezut că nici nu te-am văzut, deși te așteptam. Da, am auzit și frumosul apelativ ”mortăciune” dar nu mă simt încă jignită, fiindcă nu put! Mortăciunea are glas...*(râde hârșăit)* Și, ai dreptate, exista și posibilitatea să fi murit, de ce nu ? O să vină și ziua aia, absolut obișnuită !

TÂNĂRA: Iertați-mă, iertați-mă, m-am speriat, crezusem că ...sunt singură ! A, nu, nu pute nimic aici, asta nu, dar v-am văzut târziu, e cam întunecată lumina aici.

BĂTRÂNA: Nu e lumină aici prea multă, așa e, mă dor ochii de la ea.

TÂNĂRA *(ușurată)*: Vă înțeleg perfect!

BĂTRÂNA *(subtil ironică)*: Adică, înțelegi românește? Sau înțelegi durerea mea?

TÂNĂRA *(ironică)*: Adică, amândouă!

BĂTRÂNA: Ești sigură că... amândouă? E foarte important. Mi s-a părut că ai fost ironică.

TÂNĂRA *(dezarmant de sinceră)*: A, nu vi s-a părut, chiar am fost! Aaa,dumneavoastră nu ați fost? A, atunci nu mă iertați că am fost ironică!

BĂTRÂNA: Poate da, poate nu, cine știe ...dar nu am de ce să te iert, ador oamenii ironici, îi găsesc tulburători...pentru mintea mea odihnită!*(chicotește ,binedispusă)* Chiar insist să nu te cenzurezi, dă drumul la vorbe, cum îți vin, natural, fără filtru de procesare! Și așa ... îmi urezi să am o dimineață bună? Vrei să-mi dovedești că ai cei 7 ani de acasă, saluți când intri într-o casă străină! Ce-i cu hainele astea de pe tine? Parcă ești o sorcovă ...și mai e mult până la Crăciun! Se mai îmbracă cineva așa? Cum- ghete maro, pantaloni verzi, bluză roșie, fular galben? Ești o catastrofă vestimentară ambulată! N-am mai ieșit demult în oraș...dar nu am mai văzut o așa combinație în viața mea lungă și pasională!

TÂNĂRA *(puțin jenată)*: A, astea de pe mine? Ce spirit de observație tăios aveți! O aiureală de haine, da, am improvizat cu ce-am găsit pe acasă, nu prea am haine, că, na, nu sunt eu cu moda, în pas...dar sunt curate, jur...de fapt, erau singurele curate, de aceea ...*(se zgribulește de frig)*

BĂTRÂNA: Nu ai haine ? De ce nu ai garderobă potrivită? Așa se vine la un interviu? Ai avut o copilărie și adolescență grea, ai trăit în sărăcie, cu șobolanii?

TÂNĂRA *(iritată, ușor agresivă)*: Da, am trăit printre șoareci, dar când am mai crescut mi-am zis să mă transform în pisică!

BĂTRÂNA *(ironică, acră)*: Bună decizie, bravo, viața e mai ușoară așa, nu?

TÂNĂRA *(sinceră, dură)*: Nu, viața nu e niciodată ușoară...pentru unii ...

BĂTRÂNA *(disprețuitoare)*: Înseamnă că ești proastă, dacă duci o viață grea. Nu ești descurcăreață! Nu-mi plac proștii. Dar poate te transformi, încă o dată...

TÂNĂRA *(izbucnește în râs)*: Da, mulțumesc, sunt proastă...ăsta e răspunsul, da...ha ha !*(ton iritat)* Unii oameni nu au noroc, doamnă, dau din groapă în groapă!

BĂTRÂNA *(inocentă)*: De ce? Sunt orbi, nu văd groapa? Sunteți proști, și-am zis...

TÂNĂRA: Nu, doamnă, nu suntem proști, uneori drumul e o groapă fără fund.

BĂTRÂNA: Prostie mai mare ca asta n-am auzit: cum să fie drumul o groapă? Drumul e drum, groapa e groapă. Trebuie o mișcare de grație, să o eviți și să o iei pe drumul potrivit! Dar, într-adevăr, pentru asta îți trebuie minte, deci să nu fii prost *(și chicotește; TÂNĂRA e iritată și se zgribulește de frig...sau nervi?)* Ce te zgribulești așa? Ai ticuri nervoase sau și-e frig?

TÂNĂRA: Nuu, nu ...doar puțin răcoare...cred...poate, parcă ...

BĂTRÂNA: Hotărăște-te! Sau ești o persoană instabil-nehotărâtă?

TÂNĂRA: Puțin timidă, la prima întâlnire. Normal că am ticuri, normale, când intru într-o casă străină, pentru prima dată! Am ușoare emoții, chiar...

BĂTRÂNA: Câți ani ai ? Pari o copilă...normală...și ușoară, da, pentru epoca asta! Câte kilograme ai, cu tot cu hainele de pe tine? *(și iar chicotește)*

TÂNĂRA (*înțepată*): Exact câte se văd, prin haine. Sunt majoră, am voie să muncesc legal și să mă prezint la interviuri singură.

BĂTRÂNA (*ton autoritar*): Te-am întrebat ceva concret, ai face bine să răspunzi strict la întrebări, cinstit dar cuprinzător! Fără ironii, te rog, sunt prea bătrână pentru înghițit rahat și mai ales din partea unei copile care se pare că doar pare timidă ...

TÂNĂRA: Da, am înțeles, e clar, a început interviul deja ?

BĂTRÂNA: Da, a început, eu sunt angajatorul și uită-te la mine: crezi că am timp și nervi de pierdut? Sunt bătrână. Foarte bătrână. Cu fiecare clipă. Cu fiecare secundă. Cu fiecare bătaie de inimă. Cu fiecare cuvânt rostit.

TÂNĂRA: Da, se vede, chiar și pe lumina asta. Și ce-ți mai place să te auzi vorbind! ...(*își murmură în barbă; apoi, ironică*) Eu am voie să pun întrebări?

BĂTRÂNA: Mai târziu, mult mai târziu ...(*pusă pe șotii*) Să știi că auzul îl am excelent,ți-am auzit comentariul ironic! Hihi, și mi-a plăcut...

TÂNĂRA (*se îneacă și tușește, surprinsă*): Daaa? Oooo...mi-a scăpat printre buze, scuzați-mă, faceți un efort să mă înțelegeți, ultimele zile au fost grele pentru mine! Am avut parte de multe refuzuri și alte nenorociri, gripă, gropi...în fine...

BĂTRÂNA (*trece rapid de la tonul glumeț la cel autoritar*): Apreciez întotdeauna sinceritatea, drăguță, dar nu mă interesează acum viața ta privată! Înțelegi? Poate, mai târziu ...sau niciodată! După cum o să vezi, sunt a naibii de sinceră!

TÂNĂRA: Aha,clar! Mulțumesc pentru lămuriri! Atunci ,dacă nu pot pune întrebări , nici nu trebuie să răspund la toate întrebările ,nu ? Așa mi s-ar părea corect,nu ?

BĂTRÂNA : Să nu-mi răspunzi la întrebări cu alte întrebări, că nu suport! (*o trece un fior rece pe șira spinării*) Așa e, e puțin răcoare ...Mie frigul îmi priește, îmi prelungește viața, respir mai ușor.

TÂNĂRA: Ce pretenții aveți? Ce e de făcut pe aici, la d-voastră? Să vă păzesc, să nu cădeți pe scări? Să nu vă mușcați limba când aruncați cu ironii în oameni?

BĂTRÂNA (*se îneacă cu tusea*): Mi se pare mie sau tocmai ai pus patru întrebări după ce tocmai ți-am zis să nu pui întrebări? Ai răbdare, fetițo, și fii înțeleaptă, ascultă de bătrâni!

TÂNĂRA: Iertați-mă, sunt presată de timp, trebuie să-mi găsesc rapid un job ...

BĂTRÂNA: Vii din provincie? Unde ai trăit până acum? Nu știi cine sunt? Nu mă cunoști?

TÂNĂRA: Sunteți celebră? Sau, ați fost? Ah, pardon, răspund cu întrebări ... Nu, habar n-am cine ați fost sau ce ați făcut, dar nici nu contează acum asta prea mult, nu? Ah, iar întrebare ...să zicem că sunt întrebări retorice, de astea am voie să pun, nu? Da, vin din provincie ...Nu prea am trăit, zic eu, mai mult m-am chinuit să supraviețuiesc! Adică, m-am târât și eu ...în concluzie, nu știu cine sunteți dar sper să-mi dați prilejul să vă cunosc!

BĂTRÂNA : Am fost celebră ,sunt și voi fi !Acum ,mai mult în sinea mea ...(*chicotește*)

TÂNĂRA : Ați fost cumva artistă ?Întreaga viață?Pe scenă? (*categorică*)Nu lucrez cu artistele , astea nu sunt normale!

BĂTRÂNA (*ton semi-agresiv*): Câte artiste ai întâlnit tu în viața ta, țărâncă, ca să spui așa o prostie grandomană? (*decretează, ridicând bastonul în aer*) Doar artiștii sunt normali pe lumea asta, voi, ceilalți, spectatorii - sunteți doar niște căcăreze de găină, nu creați nimic! Muritori de rând, supraviețuitori de duzină, sclavii realității! Artiștii sunt niște zei! Ei plutesc, nu calcă pe pământ, aduc culoare și zâmbete, te duc și pe tine, sclavo, prin alte lumi, unde curcubeul apare la fiecare 5 minute, unde inima îți bate nebunește, unde poți să te îndrăgostești în fiecare zi de altcineva dar cu aceeași pasiune nebună! Unde tot ce visezi se împlinește și unde fericirea e la ea acasă! (*strigă entuziastă, dar se îneacă cu ultimele cuvinte,tușește*) Tu unde ai lucrat înainte? Ai lucrat vreodată? Unde ți-au zornăit lanțurile de sclavă? Ai făcut ceva concret pe lumea asta, ai lăsat pe undeva vreo urmă...?

TÂNĂRA (*sec,plat*): Am lucrat într-o fabrică de bere, 7 luni, apoi am fost disponibilizată ...eram prea mulți muncitori, prea multă bere și prea puțini băutori de bere pe lume!

BĂTRÂNA (*iritată*): E, ce dracu, acum faci politica berii cu mine? Eu consider berea mai proastă ca apa, un produs de care nu avem nevoie, pe lumea asta! Pute! Berea pute mai rău decât căcatul! Cine dracu a inventat berea? Ce e berea? Pipi cu spume! O monstruoziitate! Ești de acord cu mine? Da? Bine! Unde locuiești, unde îți târâi pașii obosiți noaptea?

TÂNĂRA : Într-o cameră igrasioasă, cu încă o fată, împărțim chiria. Și, nu, nu sunt de acord! berea face bine la rinichi...și e bună rece, când ești însetat! E adevărat că are un miros puternic dar toate băuturile au miros specific!

BĂTRÂNA: Rinichii trebuie bine irigați cu apă și ceai! E adevărat că are miros exact specific de urină! Crezi că îți permiți să faci fițe cu mine, la cât ești de flămândă și disperată și igrasioasă? (*miroase în aer*) Parcă puți puțin și a bere ...

TÂNĂRA (*ii strigă,orgolioasă*): Demnitatea mea valorează mult, doamnă! Igrasia e doar pe pereți, doamnă! Și nu put niciodată, doamnă!

BĂTRÂNA (*glumeață*): Pârț! Și nu mai urla ”doamnă”, că am impresia că mai e cineva în cameră! Am auzit de aici, din scaun, cum îți ghiorăie mațele de foame ...

TÂNĂRA (*roșește*): Nu e adevărat, am mâncat astăzi ...destul...

BĂTRÂNA: Minți! De ce minți? Nu e nici o rușine asta, și eu am făcut foamea când eram tânără. Dar nimeni nu și-a dat seama.

TÂNĂRA: Nu vreau să vă fie milă de mine. Am mâncat...un măr verde, acru, din copac...

BĂTRÂNA(*ironică*): Hahaha, stai liniștită, nu cunosc sentimentul ăsta ...de milă! Mila o găsești la biserică....poate la oamenii evlavioși! Să trecem la problema mea, sentimentul de egoism îmi este foarte cunoscut. (*glumeață acum*) Știi să calci cămăși roz?

TÂNĂRA: Nu-mi prea place, dar o pot face. Adică, poftim?(șocată) Aveți cămăși roz? Multe? De ce? Ah, nimic, n-am întregat nimic ...

BĂTRÂNA: Găsesc culoarea roz foarte amuzantă...pe mine însăși...și nu prea găsesc multe motive de amuzament zilele astea. Știi să faci chec cu nucă și fără stafide obligatoriu?

TÂNĂRA: Din întâmplare, da, e favoritul meu. Da, dar, sincer, câteodată, îl ard la fund.

BĂTRÂNA: Înțeleg din prima, nu trebuie să-ți reconfirmi răspunsurile și nici să le detaliezi așa de explicit, mai ales ce se întâmplă cu fundurile! Ești o persoană răbdătoare?

TÂNĂRA (nesigură): Nu știu. Poate. Poate nu. Încă nu mi-a fost testată răbdarea.

BĂTRÂNA: Văd că ești sinceră, asta îmi place...(are un acces de tuse)

TÂNĂRA (îngrijorată): De ce boli suferiți? Câte operații aveți? Câți ani cărați în spate?

BĂTRÂNA: Eu, personal? Niciuna! Poate, doar, bătrânețea ...dar asta e doar o stare de spirit!

TÂNĂRA: Nu luați medicamente? Tratamente? Injecții? Nici măcar masaj?

BĂTRÂNA : Doar vitamine . (adaugă,amuzată)Pentru oase ,nu pentru viață lungă .

TÂNĂRA: Mergeți des și singură la toaletă? Vă spălați singură? Vă îmbrăcați fără ajutor?

BĂTRÂNA: Făceam toate astea, până în urmă cu două luni, când mi-am rupt piciorul stâng ...acum am nevoie de ajutor să-mi dea cineva jos chiloții!

TÂNĂRA: Și ștersă la fund? Presupun...că trebuie să fac...și încă multe altele!

BĂTRÂNA: Da, și apoi să mă speli la fund , delicat, am pielea delicată! Și să-mi citești câte o oră pe zi unele lecturi, recomandate de mine. Și să mă hrănești, după ce faci piața și gătești. Și să mă ajuți la îmbrăcat și să-mi speli hainele .Să ștergi praful zilnic, că nu îl suport! Și să mă plimbi prin grădină. În general, să faci tot ce-mi trece prin cap și da, poți să-ți faci griji, încă îmi trec multe prin cap. Ceea ce e bine, sunt o speranță pentru umanitate. Hahaha!

TÂNĂRA: Îmi cumperi timpul ...nervii, sănătatea! Cum plătești?

BĂTRÂNA(glumeață): Nu cu bani falși, desigur. Îți place rochia mea de astăzi?

TÂNĂRA: Nu, e oribilă. Și modelul, și culoarea. E cu molii? Dar pe d-voastră vă prinde chiar bine. E pentru persoane neobișnuite!

BĂTRÂNA (râde, dar se oprește brusc): Ești cam nesimțită. Și mai înainte, ai vorbit cu mine la persoana întâi. E ok, pot să accept asta, nu e așa grav. Oricum, ești obrăznicuță...și cred că asta îmi place, ai personalitate. Ai putea fi o speranță pentru umanitate!

TÂNĂRA: Așa se mai spune uneori la persoanele sincere, că au personalitate! Mulțumesc, a sunat a compliment! Sforăiți cumva noaptea, doamnă?

BĂTRÂNA: De ce te interesează? Camera ta e la etaj, eu dorm jos. Casa e mare. Nu se aude. Și de unde să știu eu asta? Dacă dorm,nu mă văd, nu mă aud.

TÂNĂRA: Nu suport sforăiturile, îmi dau o stare de agitație nervoasă nesănătoasă.

BĂTRÂNA: Dar tu? Adormi repede când pui capul pe pernă?

TÂNĂRA: De ce întrebați ? Noaptea nu dormiți, stați trează, ca bufnița pe creanga din pădure?

BĂTRÂNA: Nu e treaba ta cum dorm eu, de la orele 22 ești liberă.

TÂNĂRA: Zău? Poate să se prăbușească casa? Să ia foc bucătăria? Să vă treziți din somn cu un infarct? Pot să ies în oraș, să mă plimb, să văd stelele? Facem contract de muncă legal, nu? Cu asigurare de sănătate, cu vechime în câmpul muncii? Ca la fabrică?

BĂTRÂNA: Huo, ce ești așa prăpăstioasă, stai așa, unde alergi, că nu m-am hotărât încă dacă îți dau ție slujba, poate mai intervievez niște candidate ... Știi să gătești?

TÂNĂRA: Sunteți pretențioasă la mâncare? Nu știu să gătesc chestii sofisticate.

BĂTRÂNA: Cam cât crezi că pot să mănânc? Uită-te la mine ...cu atenție, că voi, tinerii, sunteți mereu pe fugă, dracu știe spre ce alergați ca bezmeticii.

TÂNĂRA: Păi când să alergăm, dacă nu acum? Știi și eu cât mănânci? Poate ți se trezește pofta să mănânci creme brulee și eu habar n-am ce e aia! Sau caracatițe flamboaiate!

BĂTRÂNA: Ești cumva hiperactivă și îți faci griji pentru unele lucruri înainte ca ele să se întâmple vreodată? Asta nu e deloc sănătos!

TÂNĂRA: Cam sunt, dacă nu acum, la 20 de ani, când? Dar acum am o stare scârboasă, nu pot nici să stau locului, nici să mă plimb, nici să plec, nici să stau...sunt confuză!

BĂTRÂNA: Te simți prizonieră deși ești liberă?

TÂNĂRA: Exact, perfect spus. Lumea e atât de mare și viața e atât de scurtă și pot să fac atât de multe dar nu fac practic nimic. Aiurea, cât se poate de aiurea! Și parcă deja m-am săturat de viață deși sunt așa multe pe care aș vrea să le fac dar nu pot și simt că mă sufoc ...Mă scuzați, am o stare instabilă proastă combinată cu semiatacuri de panică!

BĂTRÂNA: Ce prostii spui, viața ta nici măcar nu a început! Ah, dacă aș fi eu în pielea ta, acum...ce-aș mai întoarce lumea cu curu-n sus! Ce m-aș mai distra! Ce aș mai da foc la casa de nebuni și apoi m-aș arunca în foc să îi salvez doar ca să le mai dau foc odată! Eh, dar să ne întoarcem la patetica de tine ...Ar trebui să faci școală. Ai terminat liceul?

TÂNĂRA (*țanțoșă*): Da, am terminat prima în satul meu, am luat bacu cu 6,65.

BĂTRÂNA : Nu e rău pentru o țărăncuță. Chiar nu e rău deloc! Bravo! Ia uite, ai potențial!

TÂNĂRA: E, matale ești din viță nobilă? Satul meu era aproape de oraș.

BĂTRÂNA: Bunica mea a avut o relație lungă cu un prinț ...

TÂNĂRA (*mândră*): Femeile din neamul meu n-au călcat strâmb.

BĂTRÂNA: Nici nu prea aveți ispite acolo, la țară. Dar să ne întoarcem la educație și școala ta. Ce facultate ți-ar place să faci?

TÂNĂRA (*ironică*): Facultatea de visători! N-am eu bani de facultate, doamnă, sunt orfană.

BĂTRÂNA: Am eu destui...

TÂNĂRA: Așa? Și? N-aveți ce face cu ei? Vreți să urmați vreo facultate?

BĂTRÂNA: Mi-a venit o idee, acum că te-am văzut mai de aproape...

TÂNĂRA: Aoleu! N-ați mai avut idei demult? Țsta e semn bun sau e semn rău?

BĂTRÂNA: Ești obrăznicuță, cum eram și eu la vârsta ta... și mai târziu, toată viața.

TÂNĂRA: Pot să întreb ce meserie ați practicat în viața asta lungă?

BĂTRÂNA (*ceremonios, mândră*): Artistă a poporului! Celebră de la primul rol, de la prima apariție! De la primul zâmbet! Până la ultimul...de pe scenă!

TÂNĂRA: Zău? Nu-mi dau seama ..., erați frumoasă când erați tânără?

BĂTRÂNA: Eram Scarlet O'Hara, nu eram frumoasă dar bărbații nu-și dădeau seama de asta căci erau răpuși de farmecul meu. Eram o furtună în desfășurare pe unde treceam, am lăsat multe inimi zdrobite în urma mea. Ai citit „Pe aripile vântului”?

TÂNĂRA: E singura carte pe care am citit-o integral și de două ori. Deci, vă credeți Scarlet ...după părerea mea, era o nebună fermecătoare, ambițioasă și manipuloare! Adică, o jigodie!

BĂTRÂNA: Chiar așa am fost și eu! Ei, cum adică – jigodie? Hihi! Astea sunt cele mai de succes femei dintre toate! Am fost măritată de cinci ori și am pierdut șirul la amanți. Am adunat o avere frumușică. Încă mai am spirit întreprinzător! Am avut o viață palpitantă, cred că o să-ți povestesc despre mine și câte le-am făcut de-a lungul timpului. Sau poate ...nu!

TÂNĂRA: Ce să vă spun? Sunt deja impresionată și abia aștept să vă ascult poveștile, reale sau nu, ale vieții d-voastre de artistă! Dar cum de sunteți singură cuc? Dacă ați fost măritată de cinci ori trebuie să aveți o grămadă de rubedenii! N-ați făcut copii? N-aveți familie? Sau nu mai vrea nimeni din familie să țină legătura cu domnia voastră, de bună ce sunteți?

BĂTRÂNA (*iritată*): La naiba, eu am o mie de ani, cunoștințele mele toate au murit! Am avut un băiat retardat, a murit la 8 ani. Am înfiat o fată, am crescut-o și am pierdut-o când avea 22 de ani, într-un accident. După ce am împlinit 70 de ani, m-am retras la o mănăstire, am crezut că mi-a sunat ceasul, și, deși m-am plictisit de moarte acolo tot n-am murit! așa că am revenit în oraș după trei luni, mi-am luat casa asta frumoasă și m-am pus pe citit. Recitit. Și ascult muzică, marii compozitori ai umanității. Ai auzit de ei, țărancı?

TÂNĂRA(*mândră*): Am auzit și eu de Bach, Beethoven și Mozart, doamnă.

BĂTRÂNA: Marii maeștrii au scris muzică și pentru urechile de țărancı, adevărat! Să știi că ascult și jazz, pop, fado, folclor ...

TÂNĂRA (*panicată*): Dar de ce trebuie să știu asta?

BĂTRÂNA: Ascult muzica foarte tare, așa-mi place! Muzica bună trebuie să se audă tare! Și nici nu mai văd bine, va trebui să-mi citești. Îmi place să aud vocea umană citind chestii amuzante și interesante!

TÂNĂRA: Ce s-a întâmplat cu persoana care te ajuta înainte? A surzit? A muțit?

BĂTRÂNA: A decedat. De moarte naturală, natural...sunt pașnică, puțin violentă doar în vorbire! (*visătoare*) Sunt o femeie adorabilă, așa mi-au spus toți bărbații din viața mea!

TÂNĂRA: Ah, da? Și femeile au spus altfel? Femeile aveau altă părere? În fine, nu contează, ce contează este faptul dacă sunteți fidelă cu angajații? Îi țineți în serviciu până la moarte?

BĂTRÂNA: În general, oamenii mi-au rămas credincioși. Sunt o șefă tolerantă cu prostia umană! În fine, ne-am înțeles bine, toți cu mine și eu cu unii!

TÂNĂRA: De ce oare? Nu pareți o persoană prea agreabilă...

BĂTRÂNA: Ai punctat bine ,”nu par ,, ,dar sunt, am un farmec aparte. Creez dependență!

TÂNĂRA (*exclamă uimită*): Hahaha, asta a fost o aroganță? Mă scuzați! Vă simt pretențioasă ...foarte pretențioasă!

BĂTRÂNA: Eu ?Te înșeli! Nu, eu am gusturi simple: îmi plac doar lucrurile bune de pe lumea asta! Și mi le-am permis, adeseori...

TÂNĂRA: Simplu și bun, asta înseamnă perfect.

BĂTRÂNA: Și nu se plictisește nimeni cu mine. Te asigur, stârnesc sentimente pe oriunde trec! Haha! Cine nu m-a iubit, m-a respectat adânc!

TÂNĂRA: Da, încep să vă cred că sunteți de neuitat! Câte ore dormiți pe zi?

BĂTRÂNA: Neîntrerupt, cam 3 ore, dar mai ațipesc eu și ziua și noaptea ...Uneori profund!

TÂNĂRA (*îngrijorată*): Cât de profund? Atât cât să mă sperii că ai murit?

BĂTRÂNA: Ți se pare că nu sunt lucidă? Și vreau să te sperii?

TÂNĂRA (*se apără*): Nu am spus asta. Vă place să trageți concluzii pripite și să fiți agresiv-dominatoare.

BĂTRÂNA: Ei, drăcie, acum ești psihanalistă? Dar știu că ai tupeu, fetițo...

TÂNĂRA: Am citit câteva reviste de gen, le-am găsit la centrul de reciclarehârtie.

BĂTRÂNA: La bibliotecă, abonamentul e gratis, nu trebuie să scormonești prin gunoi...

TÂNĂRA: N-am buletin de oraș. Încă.

BĂTRÂNA: Să-ți faci,ce mai aștepti? Umbli așa, hai hui, fără o identitate pe hârtie?

TÂNĂRA: Asta durează. V-ați născut în orașul ăsta, doamnă?

BĂTRÂNA(*visătoare*): Am venit, cândva, dintr-un oraș mic.

TÂNĂRA: Și aveți pretenții așa mari!

BĂTRÂNA: Da, am venit cu pretenții mari, de la început. Mi-am descoperit de copilă puterea de seducție și mi-am rafinat-o mereu, cu fiecare an. Mi-am trăit tinerețea într-o altă epocă, nu poți să înțelegi. M-am educat continuu, eram însetată și de cunoaștere! Era o artă rafinată arta flirtului pe atunci, bărbații își zburau creierii dacă nu reușeau să cucerească o femeie! Cheltuiau averi fabuloase să cucerească femeia adorată, renunțau la familie, la reputație, la viață chiar, dacă erau refuzați și nu reușeau cucerirea! Erau adevărate războaie mondiale iubirile pasionale interzise! Ah, ce vremuri fermecătoare, ce intens am trăit atunci niște ani buni ...(*oftat prelung*) dar să revenim la ziua de azi, drăguță, am o pretenție mare la tine, acum ...o pretenție nenegociabilă!

TÂNĂRA: Ia să auzim, poate nu mă pot ridica la înălțimea ei ...

BĂTRÂNA (*gravă*): Am pretenția să nu te prefaci că mă plăci. Fii mereu naturală, fii tu! Dacă mă plăci, bine, dacă nu – iar bine ! Ia spune, ți-e frică de moarte?

TÂNĂRA(*naivă*): Habar n-am. De unde să știu? Nici nu știu ce e moartea! O dispariție?

BĂTRÂNA: Sfântă tinerețe naivă! Nu ți-a murit nimeni drag din familie?

TÂNĂRA (*sinceră*): Au mai murit, dar nu îmi erau așa de dragi...

BĂTRÂNA(*șocată*): Vai, voi, tinerii, sunteți niște monștrii!

TÂNĂRA: Nu e adevărat, generația mea tânără s-a născut bătrână! Tu cum erai la 20 de ani?

BĂTRÂNA: Aveam ceva bun simț ... dar eram egoistă, da!

TÂNĂRA: Acum nu mai ai?

BĂTRÂNA: Acum îmi permit să nu mai am! Sunt bătrână și parțial senilă, trebuie să mi se ierte orice! Nu mai am multe zile pe lumea asta, așa că pot să fac puțină gălăgie! Deschide geamul, vreau să zâmbesc la soare ...

TÂNĂRA (*sictirită*): E toamnă, e frig, plouă cu găleata.

BĂTRÂNA (*entuziasmată*): Și ce dacă? Câteodată soarele e mai blând toamna. Și când plouă se vede uneori o rază de soare ...

TÂNĂRA (*încet, pentru ea*): Da, în capul tău ...

BĂTRÂNA: Ai mormăit ceva? Despre capul meu?

TÂNĂRA: Da, desigur, chiar credeam că nu auziți bine ... Nu pot să deschid geamul, doamnă, fiindcă nu sunt angajata d-voastră! Deschideți-l sigură.

BĂTRÂNA (*izbucnește în râs, de dă pe spate;decretează*): Ești angajată!

TÂNĂRA (*puțin speriată*): Stați așa, că poate nu-mi convin condițiile, nu mi-e prea clar ce trebuie să fac toată ziua. Câți ani aveți, concret ?

BĂTRÂNA: De ce te interesează? E important? (*veselă*) Câți ani îmi dai, atâția am! Simplu!

TÂNĂRA (*îngrozită*): E cel mai important! Poate muriți mâine!

BĂTRÂNA (*veselă*): Poate mor și azi. Sau poate mori tu!

TÂNĂRA (*cade pe gânduri*): Posibil și asta ...dar de ce eu?

BĂTRÂNA (*categorică*): Asta e prima și ultima oară când se vorbește de moarte în casa asta.

TÂNĂRA: Desigur, nu e un subiect vesel, iertați-mă ...

BĂTRÂNA: Te iert numai o dată ...pe zi ...(*râde grotesc*) Ia râzi și tu, să-ți aud râsul tineresc.

EA zâmbește, hăhăie. dar nu poate izbucni în râs ...

BĂTRÂNA: Gândește-te când ai râs ultima oară în hohote...

TÂNĂRA (*sec*): Eu nu râd în hohote, doamnă, nu sunt hăhăită!

BĂTRÂNA (*obraznică*): De ce nu? Țăranii fac gălăgie, de obicei.

TÂNĂRA: Când ați văzut ultima oară țărani? În fine...Eu am avut o copilărie tristă.

BĂTRÂNA: De ce asta? N-ai avut văcuță și cal în grajd?

TÂNĂRA: N-am avut frați.

BĂTRÂNA (*râde*): La țară se făceau copii mulți. Țăranii, iarna, se fut ca iepurii.

TÂNĂRA: Nu zău! Mama a născut încă trei copii, dar au murit toți de mici ...

BĂTRÂNA: Ți-am zis eu! Eu am fost mereu tristă când primeam cadouri, am primit mereu cadouri aiurea. Multe, multe bijuterii prețioase iar eu urăsc bijuteriile! Cele mai frumoase cadouri mi le-am făcut singură. Am ajuns să cer sume de bani de la iubiți să-mi cumpăr singură cadourile dorite. Am zburat de trei ori la Paris să iau cina la Moulen Rouge...hihi!

TÂNĂRA: I-auzi, ce draguț! Se servește și mâncare la Moulen Rouge? Credeam că doar se bea șampanie și se dansează, beată fiind. Eu una, n-am primit niciodată cadouri.

BĂTRÂNA: Asta e mai trist chiar și decât faptul să primești cadouri care nu-ți plac! Îmi pare rău pentru tine, ai avut o copilărie de căcat! Nu se poate să devii adult fericit dacă nu ai primit cadouri în copilărie! Fetițe, știi care e cea mai veche meserie din lume?

TÂNĂRA (*nesigură*): Bănuiesc că tu nu crezi că e prostituția...

BĂTRÂNA: Dac-ar fi, aș crede. Dar cea mai veche meserie vine din matriarhat și e aceea de îngrijitor de trup și suflet. Înainte de a se prostitua, omul a avut grijă de cel mai slab și bolnav decât el. Instinctiv. Din inimă!

TÂNĂRA: Dar întotdeauna și cu un interes,ca și prostituatele.

BĂTRÂNA (*agresivă*): De ce le aperi atâta pe proastele de târfe? Ai practicat meseria?

TÂNĂRA: Doamne ferește,sunt virgină și nu fac sex până nu mă mărit cu un virgin! Nu le apăr, dar au o viață grea, fac o meserie grea și murdară și periculoasă. Și prost plătită! Și nu sunt toate proaste, sunt doar femei fără noroc și slabe de înger. Sunt mereu pe un drum plin de gropi, nu o scot la liman... N-au niciodată noroc!

BĂTRÂNA: Și tu ești fără noroc, și nu te-ai făcut târfă!

TÂNĂRA (*categorică*): Și nici n-o să mă fac vreodată! Fiindcă eu nu sunt slabă de înger! Am o cunoștință ...care face asta ...o vecină simpatică ...e foarte de treabă...e singura care mi-a dat o bucată de pâine zilele astea, când chiar mi-a fost foame... singura care m-a întrebat cum îmi merge și dacă am nevoie de ceva! Mi-a dat și ciocolată, că ciocolata te face să zâmbești...chiar dacă nici ea nu are multe! Are o inimă de ciocolată, spune ea mereu și e mereu veselă! Și o întreb mereu, nedumerită: cum faci de ești mereu cu zâmbetul pe buze? și ea îmi răspunde, după ce mă îmbrățișează: îmi imaginez că sunt un curcubeu și toată lumea mă iubește!

BĂTRÂNA: I-auzi, ce imaginație are curva! Haha! E nebună prietena ta, dar nu contează, bine că e cu zâmbetul pe buze! I-auzi, pâinea cu ciocolata te pot face fericit! Da, normal, când le duci dorul! Înduioșător! Să trecem la ale noastre, trebuie să-ți spun multe, până nu uit.

TÂNĂRA (*ironică*): Avem deja treburile noastre? Așa repede?

BĂTRÂNA (*ridică tonul*): Ți-am zis că te-am angajat, n-ai auzit ? Ai probleme cu auzul sau cu percepția? N-ai zis că cauți de lucru ? Sau ești neserioasă? Nu am prea mult timp. Și eu caut pe cineva care să mă îngrijească chiar de azi ...

TÂNĂRA: Ba sunt serioasă, doamnă, dar mă luați cam repede, amețesc. ăaaa, ce voiam să spun...să vă întreb ...cum vă numiți? Cum să vă spun?

BĂTRÂNA: Poți să-mi spui simplu: doamnă! E destul.

TÂNĂRA: Nu m-ați întrebat cum mă cheamă! Pe mine mă cheamă ...

BĂTRÂNA (*strigă, e împotriva*): Nu-mi spune! Nu vreau să știi, o să-ți spun „hey” sau „tinerico” ,țărâncă, sărântoaco,... fetițe ...puștoaico ...de astea ... cum îmi vine la gură...

TÂNĂRA: Dar am un nume foarte frumos, de ce să nu-mi spuneți pe nume?

BĂTRÂNA: Întotdeauna am reținut prost numele...

TÂNĂRA: Păi cum așa? Un artist reține multe texte ...

BĂTRÂNA: Da, dar nu nume, eu una n-am putut! În fine, nu e important. Așa, trebuie să-ți spun multe altele ...dar ți le spun mâine, că deja îmi place de tine ...puțin...poți să pleci să-ți aduci bagajul, te muți la etaj și-ncepi serviciul din seara asta.

TÂNĂRA: Stați așa, nu așa repede! Mai este un aspect foarte important,cel financiar! Cât e salariul?

BĂTRÂNA(*perplexă*): Cum cât? Ce întrebare e asta? Cât ai nevoie!

TÂNĂRA (*izbucnește în râs*): Nu zău! Chiar așa? Ce răspuns e ăsta? Vreau cifre!

BĂTRÂNA: Chiar așa, cât vrei? Cât ai nevoie? La sticla de bere cât aveai?

TÂNĂRA: 270 de euro.

BĂTRÂNA: Poftim, eu îți dau casă și masă și 350 euro!

TÂNĂRA: Vreau 355. Și vreau și timp liber.

BĂTRÂNA: Desigur, când n-am nevoie de tine, ești liberă. Și nu-ți dau 355...îți dau 359!

TÂNĂRA: Accept! Batem palma! Iar când vreau să plec prin oraș, sau la un film, sau la o înghețată ...o să plec!

BĂTRÂNA: Poftim? Deja? Păi bine, să zicem că da ...dar dacă plouă?

TÂNĂRA: Iau o umbrelă.

BĂTRÂNA: Să zicem că plouă tare, cu găleata, e furtună cu vânt cu rupere de arbori...

TÂNĂRA: Să zicem că plouă normal...(calmă,dar amuzată)

BĂTRÂNA: Păi ...pleci,bine ... dar singură?

TÂNĂRA: Păi...poate mă-ntâlnesc cu careva, poate o să cunosc pe cineva...

BĂTRÂNA: Păi...pe unde?

TÂNĂRA: Am zis deja, în oraș.

BĂTRÂNA: Orașul e foarte urât și uneori periculos. De ce să vrei să ieși în oraș?

TÂNĂRA: Poate simt nevoia să văd oameni...

BĂTRÂNA: Păi ...eu nu sunt om?

TÂNĂRA: Să văd mulți oameni. O mulțime de oameni. Tineri, frumoși, copii...

BĂTRÂNA (*exclamă*): Pot să fiu mai multe persoane, am personalitate multiplă!

TÂNĂRA (*exclamă exasperată*): Vreau să văd bebeluși plângând!

BĂTRÂNA (*alarmată,comică*): Aoleu! Doar nu te mănâncă în fund să faci copii de pe acuma?

TÂNĂRA: Vai de mine, ce-mi aud urechile, așa vorbește o doamnă?

BĂTRÂNA: Tu nu ești doamnă, iar eu vorbesc cum vreau la mine acasă! (*tușește*) Phuaah, ce urât e un om care tușește! Ce insuportabil! Ce scârbos! Nu comentezi nimic?

TÂNĂRA: Despre ce? Ce să spun?

BĂTRÂNA: Despre tusea mea scârboasă...

TÂNĂRA (*calmă*): Da, tusea e scârboasă.

BĂTRÂNA: Doar atât? Alte comentarii? Nici măcar un comentariu în barbă?

TÂNĂRA: Scârbos e un cuvânt dur, e destul.

BĂTRÂNA: Ai putea să ții la mine, să o termin cu tusea asta scârboasă.

TÂNĂRA: Dar nu reușești, nici măcar cu ceai de ceapă și miere, mi-ai spus...

BĂTRÂNA: Ia uite la ea, ce lucruri drăguțe inventează, eu nu am zis așa ceva! (*strănută de câteva ori, apoi tușește*) Vai, asta e și mai scârbos! Fă ceva, ajută-mă!

TÂNĂRA: Îți dau o batistă?

BĂTRÂNA (*ironică*): Și o aspirină, nu?

TÂNĂRA: Și două, dacă chiar vrei...

BĂTRÂNA (*se văicărește*): Au, au!

TÂNĂRA (*calmă, știe că îi testează răbdarea*): Da, te aud, ce mai este acum?

BĂTRÂNA: Nimic, nu mă băga în seamă! Te cheamă cumva „au”?

TÂNĂRA: Te doare ceva?

BĂTRÂNA: Probabil că sigur că da ..., dar nu din cauza ta! Și nu poți face nimic! Ți-am testat răbdarea dar te-ai prins de jocul meu că nu ești proastă, îmi plăci, sper să te țină! Știi ce? Dă-mi un pahar de lichior de mentă. Toarnă-ți și ție unul.

TÂNĂRA: Nu vreau, mulțumesc.

BĂTRÂNA: Ia și bea un păhărel. Eu sunt pentru consumul de alcool, în cantități moderate.

TÂNĂRA: Nu-mi place alcoolul, mă face proastă. Și miroase urât.

BĂTRÂNA: Prostii, cine ți-a spus prostia asta? De unde știi, dacă n-ai băut niciodată?

TÂNĂRA: Cât am lucrat la fabrica de bere mi s-a făcut adeseori rău de la mirosul de bere, e oribil, dar mite să beau așa ceva, bleah! O să mă îmbăt repede și o să trebuiască să ai grijă de mine! Poți să faci asta?

BĂTRÂNA: Hopa, ai zis-o! Hai, ia un suc de morcovi, să prinzi puteri! Apoi fugi să-ți aduci bagajul și să revii repede, nu pot sta mai mult de 2 ore singură!

TÂNĂRA: Sunteți sigură? Sunt eu sigură...? (*e puțin confuză, nesigură*)

BĂTRÂNA: Păi, fetițo, nu cauți de lucru? Nu știi ce cauți? Ce e cu tine?

TÂNĂRA: Nu știu dacă jobul ăsta e potrivit pentru mine... dar putem încerca, nu?

BĂTRÂNA: Tu trebuie să încerci, că eu sunt prea bătrână pentru un job, dar sunt deschisă la experimente!

TÂNĂRA: De acord! Plec! Adică, vin! Revin...cu bagajul !Într-o oră...sau două! Sau mai repede, să nu te răzgândești, că eu sunt de acord!

Încet, se stinge lumina; TÂNĂRA se întoarce spre sală, într-o lumină slabă, BĂTRÂNA rămâne în întuneric, nu mai joacă rolul principal ...

TÂNĂRA: Așa a decurs prima noastră întâlnire ...eu, la început, speriată, nesigură, nehotărâtă și disperată, ea superioară, ironică, inteligentă! Se pare că ne-am plăcut de la primele vorbe, ne completam natural și aveam impresia că ne cunoaștem de mult timp ...Știți sentimentul ăla minunat, de siguranță, când întâlnești pe cineva prima oară și poți vorbi, deschis, cu el orice și ai așa sentimentul că îl cunoști de o viață? Am avut sentimentul ăsta cu ea! Așa am cunoscut-o pe doamna Ana Maria Movilă, și așa a decurs prima mea zi în această casă, cu această femeie, care mi-a marcat viața...într-un mod neașteptat...de fapt, nu aveam nici o așteptare când am intrat în această casă, căutam pur și simplu un job, să nu ajung în stradă! Habar nu aveam cum o să mă descurc, dacă o să mă descurc să am grijă de o femeie bătrână și mofturoasă și pretențioasă ca o prințesă! Dar m-am întors cu inima liniștită și deschisă la ea ...și am rămas! Mda, și s-au întâmplat atât de multe...

SCENA 2

O altă zi, e dimineață, în camera Bătrânei, ea e încă în pat...TÂNĂRA se învârte în jurul patului, se uită la ea dacă e trează sau doarme...BĂTRÂNA se ridică în capul oaselor.

BĂTRÂNA: Ce îmi dai așa târcoale, fără să scoți o vorbă?

TÂNĂRA (*silabisește*): Bu-nă di-mi-neața, doam-nă! Ați dor-mit bi-ne? Astăzi a-ră-tați bi-neeee! Chiar mai bi-ne ca ieri !

BĂTRÂNA: Ei, ai înnebunit? Ce țipi așa? Și nu vorbi cu mine ca și cu un copil mic...

TÂNĂRA: Așa vorbesc eu! Cine țipă aici în afară de d-voastră?

BĂTRÂNA: Pe naiba! Ai țipat cuvintele și le-ai despărțit pe silabe, si-la-be! Ți se pare că sunt retardată? Ți-am spus că aud foarte bine...mai ales dimineața...când sunt odihnită...

TÂNĂRA: Da' știi că ai chef de discuții contradictorii de dimineața! Ești odihnită pentru ceartă, ha? De ce vă sculați așa devreme?

BĂTRÂNA: 7 e o oră bună să te scoli de dimineață.

TÂNĂRA: Da? Ce treabă ai de făcut la 7? (*întreabă, căscând larg*)

BĂTRÂNA: Lumina de dimineață îmi dă o stare optimistă! Păsările cântă frumos dimineața...

TÂNĂRA: Lumina de dimineață te orbește și te îngroapă! Iar iarna nu cântă păsăricile!

BĂTRÂNA (*cântă*): Lumina e viață! Iar iarna cânt eu să preamăresc viața!

TÂNĂRA: Vai de mine! Sper că doar în baie! Și în gând! Și nu în fiecare dimineață!

BĂTRÂNA: Unde vreau eu, când vreau eu, cum vreau eu, la mine acasă...

TÂNĂRA: Cum vă cheamă, doamnă? Am uitat să vă întreb ...

BĂTRÂNA: Ba ai mai întrebat de câteva ori! E destul să-mi spui: doamnă! Iar eu o să-ți spun :hey, sau tinerico! N-mi plac numele. Toate numele de oameni sunt urâte !

TÂNĂRA: O așa prostie nu am mai auzit! Dar eu am un nume frumos, vreau să-mi spuneți pe nume, așa e normaleu nu răspund la hey...

BĂTRÂNA: Poți să-mi spui, oricum o să uit în secunda următoare...

TÂNĂRA: Trebuie să-mi spuneți pe nume. Numele meu e Ann, cu doi de n!

BĂTRÂNA: Nu vreau, na! Ce o să faci? O să mă obligi? Și ce nume de retardată e asta, cum cu doi n?Annn?

TÂNĂRA (*se bâlbâie*): Asta a fost cu 3 de n! Nu e,...aproape, ar trebui, poate...Așa ar fi normal...nu?

BĂTRÂNA: Eu sunt normală, dar fac doar ce vreau eu...asta să fie clar!

TÂNĂRA: Doar nebunii fac ce vor ei, oamenii normali fac ce trebuie!

BĂTRÂNA: Oricum, trebuie să-ți schimbi numele, oricare ar fi el! Cum urlai că te cheamă? Și să-ți faci ceva la față, că ai o față de ratată! Aduci ghinion cu fața asta!

TÂNARA: Poftim? Astea sunt aberații nebunești, doamnă! Sunt normală, ba chiar frumoșică ... doar dimineața sunt un pic mai bosumflată...

BĂTRÂNA: N-ai noroc, ești bleagă... sper că nu aduci ghinion celor cu care te înhăitezi!

TÂNĂRA (*enervată*): Ce de aiureli !Eu nu mă înhăitez, mă alătur! Ce are fața mea cu norocul?

BĂTRÂNA: Îl alungă la altele! Ascultă ce-ți spun, sunt găină bătrână-fac supa bună!...asta-dau sfaturi bune, am vrut să spun ... Hai, ajută-mă să mă ridic, să mergem la toaletă, trebuie să fac primul pipi pe ziua de azi. Poate mă și cac.

când se ridică Bătrâna scapă o beșină lungă ...

TÂNĂRA(*se ține de nas*): Mda, frumos, așa face o doamnă...

BĂTRÂNA: Mda, la vârsta mea pot să fac și pipi pe mine...sunt la mine acasă!

TÂNĂRA (*după ce merge foarte încet în spatele ei, mormăie*): Mai încet de atât poți să mergi?

BĂTRÂNA: Zic mersi că nu mă prăbușesc din picioare...Să te văd pe tine la 85...

TÂNĂRA (*agitată*): Care 85? Ai zis că ai 78 ...

BĂTRÂNA: E, 85 ,78, ce mai contează?

TÂNĂRA: De la 80 în sus contează și o zi...

BĂTRÂNA: E, na! Cine zice?

TÂNĂRA: Toți ăia sub 80...

BĂTRÂNA: Ah, nu știu dacă mă vei înțelege vreodată tu pe mine cum mă înțeleg eu pe mine, dar ar trebui ...să faci un efort, sunt sigură că ești inteligentă, ești doar needucată!

TÂNĂRA: Oh, mersi, doamnă, un compliment așa drăguț urmat de o înjurătură! Lasă filozofia și mișcă mai grațios ...Îmi trebuie și mie la baie...

BĂTRÂNA (*amuzată*): Mergi cam des la toaletă, ce faci, te masturbezi?

TÂNĂRA (*o privește cu ochii mari,gura căscată*): Poftim? De ce întrebi așa ceva? Cum de îți trece așa ceva prin cap? Doamne! (*apoi intră în jocul ei*) Ce? Vrei să vezi, cumva...?

BĂTRÂNA(*chicotește*): Măcar să aud ...

TÂNĂRA: Poate te prind vreodată că tragi cu urechea la ușă ...

BĂTRÂNA: N-ai să mă prinzi! Am obiceiul să privesc pe gaura cheii ...

De la toaletă se aude aria lui Figaro din Nunta lui Figaro! Revine îmbrăcată într-o rochie roșie, tot oribilă, după gusturile TINEREI, în sufrageria mare,pe masă un ceai și o felie de pâine cu unt și o banană! Tânăra mănâncă același lucru. Bătrâna privește banana pe toate părțile, o miroase, îi zâmbește...

TÂNĂRA (*iritată*): Mănânci banana aia astăzi sau te joci cu ea?

BĂTRÂNA (*glumeață*): Sigur că o mănânc. Crezi că numai vedetele porno consumă banane? Mai întâi o mănânc din ochi, apoi cu toate simțurile și abia apoi cu gura...

TÂNĂRA: Bine. Și sper că o să mănânci cu gura închisă. Poftă bună!

BĂTRÂNA: Și acum ce te-ai bosumflat? Tu ai deschis discuția despre banane.

TÂNĂRA: Te jucai cu ea...o mâncai din ochi...îți imaginai lucruri neortodoxe...

BĂTRÂNA: Da de unde! Calomnii! O admiram, doar...! Am o regulă de aur: nu te gândi la viitor, la mâine, la ce va fi!

TÂNĂRA (*nedumerită*): Ha? Ce are regula asta de-a face cu banana?

BĂTRÂNA: Vezi? Pe tine te obsedează bananele, nu pe mine (*și chicotește, desfăcându-și banana*)

TÂNĂRA (*într-un târziu, după ce și-a consumat banana, ironică*): Ce vreți să vă gătesc azi la prânz? La orele 13 e bine să vă servesc prânzul?

BĂTRÂNA: Surprinde-mă! Fă ce vrei tu. La orice oră. Doar să fie astăzi.

TÂNĂRA: Serios? Nu există nici o regulă de aur pentru masa de prânz?

BĂTRÂNA: Nu e așa importantă! Eu vorbesc întotdeauna serios, dimineața...

TÂNĂRA: Și dacă nu o să vă surprind? Ce mă fac?

BĂTRÂNA: Nu-i nimic grav...să sperăm că voi supraviețui !Hahaha!

TÂNĂRA: Trebuie neapărat să fiți mulțumită! Am nevoie de jobul ăsta ca de aer !

BĂTRÂNA:De job sau de bani? Să știi că aerul e mai vital, fără el mori!

TÂNĂRA: Vai, ce umor nebun aveți azi! Păi da, banii vin din job ...aveți o logică!

BĂTRÂNA: Te plângi cam mult, nu ai mai văzut bani demult? Nu mai știi cum arată? Vrei să-ți dau niște bani cadou?

TÂNĂRA: Poate împrumut,vrei să spui...

BĂTRÂNA: Nu e același lucru! Cadou am spus...

TÂNĂRA: Păi nu e ziua mea și nici nu mă cunoști, nu ai motive...

BĂTRÂNA: Și ce dacă? Dacă așa vreau eu (*scotocește în poșetă*) Poftim!

TÂNĂRA (*se uită la hârtie*):10 euro?

BĂTRÂNA(*generoasă*): Da, poți să faci ce vrei cu ei! Sunt ai tăi!

TÂNĂRA(*ironică*): Mmm, multe și pot să fac cu ei ...mulțumesc!

BĂTRÂNA: Dacă nu-i vrei, dă-i înapoi și du-te și plimbă-te să vezi dacă găsești bani pe jos!

TÂNĂRA (*izbucnește în râs*): Ești dată dracului, doamnă!

BĂTRÂNA: Poftim? Tocmai m-ai trimis la dracu, femeie nebună?

TÂNĂRA: Eu? Eu nu, ești deja acolo!

BĂTRÂNA: Și asta, doar pentru că ți-am dat 10 euro? Fiindcă am fost generoasă și bună?

TÂNĂRA: A, nu, fiindcă m-ai trimis la plimbare să găsesc, pe jos, bani...

BĂTRÂNA: Păi ai zis că nu m-ai trimis, că sunt deja acolo! Fii mai coerentă!

TÂNĂRA: Nu te plictisești deloc, îți place să te joci cu mințile oamenilor.

BĂTRÂNA (*sinceră și caldă*): Găsesc rar oameni, nu mai stă nimeni prin preajma mea decât forțat și plătiți! Trebuie să mă înțelegi și tu și să ai răbdare, mai ales, o să spun multe grozăvii...dar să nu le iei în serios, că eu uit repede deși s-ar putea să mă repet des. Dar o să ne distrăm bine, asta cu siguranță! Tu, cu fața ta de bleagă, eu, cu fața mea acră! O să facem echipă bună, o să ne distrăm ...tu, cu fața ta de bleagă, eu, cu fața mea ridată de timp...

TÂNĂRA: M-ai făcut de două ori bleagă în 30 de secunde ...

BĂTRÂNA (*chicotește*): Poate așa te cheamă...

TÂNĂRA : Ba deloc! Mă numesc Ann Sânziana Marin!

BĂTRÂNA: Eram sigură că ai mai multe nume, nefericito!

TÂNĂRA: Ba sunt foarte fericită cu numele mele.

BĂTRÂNA: Atunci o să te fac eu nefericită.

TÂNĂRA (*înfuriată*): Tocmai ai zis că o să ne distrăm bine! Eu, cu fața mea de bleagă, tu cu ...

BĂTRÂNA (*izbucnește în râs*): Eu mă distrez deja. Nu m-am mai distrat așa bine demult...cred că încep să-mi placă țărani...oamenii veniți din folclor...

TÂNĂRA: Deja mă enervezi cu aberațiile tale! Nu sunt țărăncă! Sunt femeie!

BĂTRÂNA: Nu ai voie să te superi, trebuie să-mi zâmbești mereu.

TÂNĂRA(*enervată*): Ei, asta e prea de tot! Să-ți zâmbesc mereu? O să-mi crape fața!

BĂTRÂNA: Scrie în contractul de muncă! Nu ai voie să te superi și nici să te încrunți la mine. Nici măcar în gând...N-ai citit contractul?

TÂNĂRA: Păi care contract? Țăla imaginar? Adus din folclor?

BĂTRÂNA (*amuzat-aiurită*): A, nu ți l-am dat încă? L-a adus notarul meu ieri, când erai tu plecată după bagaje! Pofim, citește-l cu atenție, e aici, pe masă.

TÂNĂRA (*citește atentă, cu ochii măriți și gura căscată*): Contractul ăsta are putere juridică sau e literatură SF? Are valabilitate? Aici scrie că îmi dai bonus, dacă stau cu tine un an de zile, o sută de mii de euro...Ai tu atâția bani? Știi cât e o sută mii euro? O sută de mii?

BĂTRÂNA: Vezi că ești obraznică! Crezi că am timp de glume financiare proaste? Eu, când fac glume, fac doar glume bune. Și cum îți permiți să mă întreb de starea mea financiară? Cine te crezi? Și îmi pui la îndoială capacitatea rațională? Crezi că nu cunosc cifrele?

TÂNĂRA (*șocată*): Eu cred că ești nebună. O nebună glumeață! Sau ești sadică și îți place să-ți bați joc de oamenii simpli tocmai pentru că nu sunt sofisticați.

BĂTRÂNA: Ei, bravo, tinerico, ai vorbit exact ca o persoană sofisticată iar sofisticat e un cuvânt foarte sofisticat! Ai citit și condițiile? Trebuie să stai aici, în casă, cu mine, și să mă

binedispui, să mă faci mulțumită de viața mea. Asta nu e ușor, pot să te concediez în a 11 lună de lucru...mi-am rezervat acest drept, ca o persoană sofisticată ce sunt! Și rațională, după cum vezi, acționez în propriile interese de fericire!

TÂNĂRA: Sunt sigură că o să mă concediezi în a 11 lună de lucru...(*izbucnește în răs*)

BĂTRÂNA: Jur că nu am concediat pe nimeni, în viața mea. Jur, cu mâna pe DEX, pe cuvântul sofisticat! Toți oamenii care au lucrat cu mine, au lucrat până la moarte.

TÂNĂRA: Aoleu! Serios? Asta e înspăimântător! Am doar 20 de ani! Nu ți-e frică de mine? Poate sunt o psihopată...

BĂTRÂNA: E, toți avem obsesiile noastre psihopate. Îmi plac mult tinerii, vitalitatea voastră, nerăbdarea voastră...Vrei un măr? Că banane trebuie să mai cumperi!

TÂNĂRA: Nu, mulțumesc, aș bea un pahar cu apă, mi s-a uscat gâtul de emoție...Doamne, ce de bani, aș sta toată ziua în cur să îi număr și să mă bucur de ei...Chiar mi-ai da o sută de mii dacă stau cu tine un an? 365 de zile? Și nopți? Doar un an și apoi pot să plec cu sacul cu bani? Serios? Sau contractul ăsta e o poveste cu happy end pentru naivi?

BĂTRÂNA: De ce nu crezi asta? Pentru mine nu e vreo sumă mare, mi se pare chiar puțin ! Crezi că mă duc cu banii mei la Crematoriu?

TÂNĂRA: Cum? La Crematoriu? Ce să cauți la ...? Nu vrei să te îngropi în pământ, ca oamenii normali?

BĂTRÂNA: Nu, nu vreau. Vreau să mă mistuie focul, să nu mai rămână nimic din mine. Scrum să mă fac, nu să colcăie viermii pe mine o veșnicie ! Vreau să închei viața glorios, în flăcări!

TÂNĂRA: Nu am încredere în oamenii care nu vor să fie îngropați în pământ.

BĂTRÂNA: Eu cred că nu ai încredere în nimeni de pe pământ.

TÂNĂRA (*miloasă*): Înțeleg...suferi de o boală incurabilă, mai ai un an de trăit și vrei să nu mori singură, vrei să stea cineva la capul tău, chiar și un străin...vrei să fii maimuța ta! Îmi pare rău pentru tine! Dar o să încerc să rezist, cred că mă trag din maimuță!

BĂTRÂNA (*izbucnește în răs*): Ai fi uimită să-mi vezi analizele medicale, sunt impecabile! Doar că mi-am rupt piciorul acum ceva timp...și, da, câteodată singurătatea e insuportabilă, e bună și o maimuță ca să o alunge! (*apoi ridică tonul, furioasă*) Și ți-ar părea rău pe dracu dacă aș muri mâine ... Lasă vrăjeala, cu mine nu ține, am capul limpede. Nu trebuie să fii ironică când chiar nu e nevoie! Și postul de maimuță nu e așa solicitant, cred că îi faci față un an...

TÂNĂRA: Ba mi-ar părea rău, sincer, un așa bun job nu găsesc eu așa ușor, și bine plătit ...fără studii, cum sunt ...Totuși, am nevoie de niște asigurări că îmi vei da banii ăștia...averea asta... dacă tot fac pe maimuța! Se știe că maimuțele sunt pretențioase.

BĂTRÂNA: Banii vor fi depuși în contul notarului care ți-i va da la sfârșitul anului de lucru. Totul va fi legal și real. Semnat și parafat! De ambele părți!

TÂNĂRA: De acord, mă bag. Dă-mi adresa notarului, mă duc să semnez contractul.

BĂTRÂNA: Stai liniștită, vine el aici astăzi, și nu o să mă răzgândesc, știu încă ce vreau de la viață. Vreau să mă joc frumos, să las urme în sufletul celor cu care intru în contact.

TÂNĂRA: Da, am observat că-ți place să trăiești periculos ...vai, ce frumos și ce romantic, să lași urme în suflet. Sper că nu lași urme cu unghiile sau limba-ți ascuțită. (*și citește din nou contractul fabulos, își roade unghiile, emoționată;bâiguie*) Și cam când, în jur de ce oră e aici...? Dumnealui? Notarul? Omul legii? Cel care legalizează acte importante?

BĂTRÂNA (*calmă*): Până în prânz e aici ...

TÂNĂRA (*precipitată*): Sigur vine? Astăzi? Are adresa corectă? E om de încredere?

BĂTRÂNA: Desigur. E notarul meu de 25 de ani și e cel mai serios și punctual om pe care îl cunosc eu! Ți se pare că sunt senilă și nu știu ce vorbesc? Sau ți se pare incredibilă propunerea pe care ți-o fac? Să știi că o fac din toată inima ... și da, am inimă! De aur!

TÂNĂRA: O! Vrei să demonstrezi cuiva că ai inimă? Ai păcate de spălat? Ai înșelat pe cineva cu suma asta fabuloasă și vrei să faci o donație la săraci? Normal că mi se pare incredibilă propunerea și nu o să cred nici după ce o să semnez un așa contract, dacă el există! Sunt o străină, o persoană banală, până ieri nici nu știai că exist! Eu sunt mulțumită și cu salariu de 359 dar să mai primesc și 100 de mii după un an...asta e...e..*(se bâlbâie)* n-am cuvinte...Nici când o să fiu cu banii pe mână nu o să cred! E o minune! sau va fi un blestem?!

BĂTRÂNA: Un simplu ”mulțumesc” va fi de ajuns pentru mine. Banii nu sunt o minune, mai degrabă un blestem, cred că ai dreptate, sunt doar niște hârtii care pot să-ți asigure împlinirea câtorva vise materiale. Cam atât ...e puțin... nu-ți aduc zâmbetul pe buze...

TÂNĂRA (*cu gura la urechi*): E, nu? Ia uite la mine ce zâmbesc ca proasta deși nu am încă nici un ban și nici nu cred că e adevărat că voi avea! Doar gândul la așa o minune mă bucură deja atât de mult! Uite la mine ce naivă sunt ...să-mi dau o palmă, să-mi revin! (*își dă o palmă, dar continuă să zâmbească tâmp*)

BĂTRÂNA: De ce crezi că nu se va împlini asta? Și e doar un an, e realizabil!

TÂNĂRA (*trist, nu mai zâmbește*): Am îndoieli că oamenii au inimă sau că se gândesc să facă un bine unui alt om! Dar dacă mori înainte de a se împlini un an?

BĂTRÂNA: Tot primești banii ...dacă mor de moarte bună, nu sufocată cu perna sau aruncată de pe acoperiș sau arsă în casă sau spânzurată în mansardă ...

TÂNĂRA: Adică, să te omoare cineva intenționat?

BĂTRÂNA: Eram sigură că înțelegi din prima...dar am zis toate variantele,haha! Hai să schimbăm subiectul,că doar de aia avem minte în cap. Hai să ne jucăm un joc.

TÂNĂRA: Păi doar nu o să jucăm o horă ...

BĂTRÂNA: Haha, tu ai putea juca, dar n-am muzică de gen. Fii atentă, eu zic un cuvânt iar tu zici imediat, fără să te gândești prea mult, a, stai ,oricum tu nu gândești, tu acționezi spontan ...apropo, tu noaptea, singură în pat, cu tine însăși, gândești unele lucruri? Te gândești la viitor? Îți închipui lucruri? Visezi cu ochii deschiși?

TÂNĂRA: Dar de ce vrei să știi? Asta este o chestie foarte intimă.

BĂTRÂNA (*râde*): Aha, știam eu că nu gândești, doar te masturbezi, ca maimuța!

TÂNĂRA: De unde știi tu că maimuța se masturbează?

BĂTRÂNA: Acum știu sigur! Păi, nu e singură și se gândește la prostii tot timpul? Vezi să nu faci bătăture în palmă, nu vreau să mă rănești când mă ștergi la fund.

TÂNĂRA(*suavă*): Dar nu te șterg cu mâna, am mănuși și șervețele umede.

BĂTRÂNA (*scârbită*): Ah, nu îmi mai aduce aminte, că doar cu mâinile gătești și îmi pui mâncarea în farfurie.

TÂNĂRA (*visătoare*): Mă spăl după fiecare act autoerotic...

BĂTRÂNA: Gata, termină, să schimbăm subiectul masturbator!

TÂNĂRA: Da, aseară mi-am frecat-o până am ajuns la 3 orgasme, nu mai auzind gemând?

BĂTRÂNA: Pleacă, lasă-mă singură! Ba nu, du-mă la toaletă, trebuie să vomit.

TÂNĂRA (*continuă să o șicaneze*): Ei lasă, că te curăț eu, cu mânuțele astea, amândouă... chiar cu plăcere, mare plăcere...la orice oră!

BĂTRÂNA (*se joacă și ea*): Știi, mai încerc și eu ...

TÂNĂRA(*iritată*): A, nu ! Nu cred! Nu vreau să aud așa ceva! Taci! Plec!

BĂTRÂNA (*amuzată*): Dar tu trebuie să știi, dacă mă rănesc? Trebuie să știi cum s-a întâmplat și să intervii...

TÂNĂRA: Dumnezeu! Ce utilizezi? Cu ce te ...zgândărești jos? Ești nebună?

BÎTRÂNA (*abia își ține râsul*): Stai calmă, am un penis-vibrator din cauciuc, ce crezi ?că mă joc cu morcovi murdari?

TÂNĂRA: Vai de capul meu! Asta-mi mai lipsea să aud!

BĂTRÂNA: Glumesc, calmează-te, am încetat jocul ăsta demult! Acum mă mai uit doar la filme porno (*și chicotește*) din când în când, când reușesc să bag cablul de DVD-ul în tv ...Deci, acum că ne-am lămurit cine se masturbează în casa asta și cine nu ...ne jucăm și noi puțin, să se bucure copilul din noi?

TÂNĂRA: Eu trebuie să mă maturizez, nu să copilăresc. Iar tu ar cam trebui să...(se oprește, era să îi scape o mare prostie)

BĂTRÂNA: Să mor? Da, asta urmează sigur, nici o îndoială! Nu-ți face griji că o să te maturizeze viața cât ai zice: orgasm! Hahaha! Așa, încep eu ...masturbare!

TÂNĂRA: Pfff, eram sigură că ăsta o să fie primul cuvânt! Obsedato!

BĂTRÂNA: Ce-ți vine în gând? Primul cuvânt ...

TÂNĂRA: Obsedato!

BĂTRÂNA: Nu cred! Nu se acceptă cuvântul ăsta! Altul! Hai, mai repede!

TÂNĂRA : Pffff ...lăcere!(*răbufnește ea, un pic amuzată*)

BĂTRÂNA: Plăcere lungă, ai vrut să zici?

TÂNĂRA: Cuvântul meu este: poveste !

BĂTRÂNA: Mai întâi trebuie să răspunzi la întrebare, nu poți să lași întrebările mele în aer ...

TÂNĂRA: Ba pot, e destul aer pe planetă, întrebările tale au unde să se risipească!

BĂTRÂNA: Ooo,domnișoara țărăncă e spirituală! Bravo, îmi place când îmi dai răspunsuri sarcastice, asta demonstrează că sunt șanse să te dezvolți intelectual lângă o persoană ca mine!Ai putea chiar să îți depășești profesorul, ai potențial, doar să vrei tu...

TÂNĂRA: Da, mulțumesc, exact ce-mi trebuie! Să fiu o nebună mai mare decât tine!

BĂTRÂNA: Nu e nimeni nebună aici...poate face ceva pe nebuna, dar asta e arta de a trăi. Deci la cuvântul tău ”poveste” eu spun: borș cu pește!

TÂNĂRA (*protestează*): Astea sunt deja 3 cuvinte ...

BĂTRÂNA: Ești prea atentă la detalii, treci mai departe.

TÂNĂRA: Dacă nu sunt foarte atentă la detalii cum să evoluez?

BĂTRÂNA: Logic și bine argumentat! Bine, avem voie să completăm cu mai multe cuvinte, de dragul rimei. Ce zici la borș cu pește?

TÂNĂRA: Îmi miroase a pescar! Mă țin cu mâna de nas! Schimb pe portocală.

BĂTRÂNA: Acreală!

TÂNĂRA: Dulcegăreală...

BĂTRÂNA: Vrăjeală!

TÂNĂRA:Baborniță!

BĂTRÂNA: Obrăznicătură!

TÂNĂRA: Glumă bună...

BĂTRÂNA: Doar dintr-o parte! A mea, desigur !

TÂNĂRA: Nu știi să pierzi.

BĂTRÂNA: Tu nu știi să te joci!

TÂNĂRA: Am terminat? Pot să mă retrag?

BĂTRÂNA: Nici nu am început. Asta a fost doar preludiul.

TÂNĂRA: Ce-ți mai plac cuvintele erotice.

BĂTRÂNA: Definiția preluului spune: ceea ce anunță, precedă sau pregătește o acțiune sau un eveniment. Îmi plac lucrurile astea.

TÂNĂRA: Da, da, am înțeles, e totul clar.

BĂTRÂNA: Atunci de ce arăți de parcă ai fi în ceață?

TÂNĂRA: Poate tu vezi în ceață, mai șterge-ți ochelarii.

BĂTRÂNA: Asta e treaba ta, deci, poftim !(*îi întinde ochelarii să îi șteargă*)

TÂNĂRA: Credeam că ne jucăm, dar șefa tot șefă!

BĂTRÂNA: Și cârcotașa tot cârcotașă!

Ușor, se lasă tăcerea, se stinge lumina, se schimbă scena ...

SCENA 3

Întineri , târziu, în noapte, Bătrâna se scoală brusc, aprinde veioza și începe să strige, disperată...

BĂTRÂNA: Fato! Hei! Ajutor! Țărâncu! Țărâncuțo...Să facă cineva lumină! Ajutor!

TÂNĂRA (*intră alergând, buimăcită de somn*): Da, sunt aici, ce s-a întâmplat? Nu te simți bine?

BĂTRÂNA: A fost cineva aici, a încercat să-mi pună perna pe față, să mă omoare. Fugi de îl caută, poate mai e în casă. Nu-ți fie frică, pe tine nu te omoară, te violează mai întâi și mai ai o șansă să scapi cu viață! (*și dacă îndrăznește cineva din public să râdă la fraza asta, Bătrâna se îndreaptă spre cei care au râs și îi dojenește: Asta a fost foarte urât din partea d-voastră,*

să hăhăiți la o așa replică! Uite, țărâncă, oamenii nu se trag din maimuță, se trag din porc: porcilor! și apoi revine, natural, la piesă, ca și când nu ar fi spus nimic! Cât e ceasul?

TÂNĂRA: Nu știu, dormeam. Stai liniștită, nu e nimeni în casă, ai visat urât.

BĂTRÂNA: Ești sigură? Înseamnă că tu ai încercat să mă omori.

TÂNĂRA (*pufnește*): Încă nu, dar mai dă-mi tu așa idei, târziu, în noapte...

BĂTRÂNA: Ești obraznică! Eu sunt cât se poate de serioasă și de speriată! Crezi că-mi arde de glume noaptea? Cât e ceasul? Uită-te cât e ceasul.

TÂNĂRA: De ce? Ce contează? E noapte, să ne culcăm. Ce-ți trebuie ora exactă?

BĂTRÂNA: Ți-am spus să nu-mi răspunzi la întrebări cu alte întrebări stupide că mă omori cu zile. Cât e ceasul? Ce e așa greu să-mi spui cât e ora, țărâncă încuiată?

TÂNĂRA: Uită-te tu la ceas, dacă te interesează așa mult! (*și îi pune ceasul în mâini*)

BĂTRÂNA: Vai! e ram sigură! E 2:44, exact ora când a murit ultimul meu soț. Sunt blestemată, hăituită de o fantomă! Vai de tinerețile mele...

TÂNĂRA: Aha, și tu crezi acum că a venit în vizită și a încercat să te convingă să mergi cu el? Și tu nu te duci fiindcă ești prea tânără? Vai de somnul meu!

BĂTRÂNA: Așa pătesc de câteva ori pe an, fix la ora asta, fix cu senzația asta mă trezesc. Ah, cât de nenorocită pot fi, mai sunt hărțuită sexual doar de bărbați morți. Am ghinion și pace!

TÂNĂRA: Liniștește-te, dacă te trezești înseamnă că trăiești! Te-a iubit mult, cred că încă te iubește! Glumesc, a fost doar un coșmar! Ce era bărbatul tău, de meserie? Actor-fantomă?

BĂTRÂNA: Îngropa morții, avea 5 firme de pompe funebre.

TÂNĂRA: Haha, ce amuzant. A, vorbești serios? Chiar era?

BĂTRÂNA: Să știi că a fost cel mai glumeț dintre toți soții mei. Și cel mai insistent, a stat 3 ani pe capul meu să mă convingă să spun ”da”, să mă mărit cu el. Eu voiam doar să ne distrăm, el voia să fie soț. Era maestru în machiatul cadavrelor, le dădea atâta culoare și prospețime că la unele puteai să juri că încă respiră și o să-ți spună în următorul moment o glumă bună! Era și curajos, cobora în camera mortuară după două pahare de whisky.

TÂNĂRA: Era alcoolic? Alcoolicii sunt glumeți, de obicei!

BĂTRÂNA: În cele din urmă da, a devenit .(*tăcerea și liniștea se lasă între ele; TÂNĂRA vrea să se retragă*) E, avea și el nebuniile lui, nu-i era ușor cu clienții, toți morți, și eu-prea vie! Aveam partide de sex grozave în camera mortuară, cred că de aia am coșmarurile astea repetate! Încă îmi sunt așa de vii în memorie, deși au trecut douăzeci de ani de atunci ...!

TÂNĂRA: Ce zici? Cum? Vă ardea să vi-o ardeți acolo, cu morții la cur?

BĂTRÂNA: Păi, erau morți, nu spectatori, știa oricum despre ce e vorba...dacă acolo ne apuca pasiunea, ce să facem? Acolo i se scula lui, și era grozav! În dormitor era impotent! Era prea obosit, îmi spunea mereu, așa că trebuia să-mi fac eu curaj să cobor jos, la el...și era un zeu, jur! Poseidon-posedatul-poseda totul! Și totul avea o frumusețe stranie, chiar și noi doi, aprinși de pasiune, arătam parcă mai tineri și frumoși ... sau apropierea de moarte ne făcea să vedem totul altfel...nu știu, dar era straniu de frumos! Am trăit clipe unice acolo...

TÂNĂRA: Și-mi povestești toate astea în mijlocul nopții, nici nu știu dacă să mă sperii sau să mă excit! Ești nebună, femeie! Hai să ne culcăm acum, dacă ne-am mai liniștit...

BĂTRÂNA: Nu, te rog, mai stai puțin cu mine, nu mă lăsa singură! Doar zece minute. *(TÂNĂRA se așează lângă ea și, după un timp ea povestește)* Știi, nu am fost o mamă bună. Pe propriul meu copil, născut handicapat, aproape l-am urât. Mă rog, l-am evitat, am fugit de el. Era urât, nici nu mă puteam uita la el! Și idiot, avea creier parțial lipsă! Nu suport oamenii bolnavi, nu îi suport! Noroc că atunci eram în culmea gloriei mele artistice și nu m-am îngărașat în urma nașterii și am fost mult plecată în turnee și nu era moda să apari prin ziare sau tv! Că îmi ieșea un scandal de mamă denaturată și scorpie veninoasă de nu mă spăla nici toată apa oceanului! Ce să fac dacă nu simțeam nimic? Nici măcar milă! A murit la 8 ani și după ce a murit am avut muștrări de conștiință. Oarecum ...mă rog, simțeam nevoia să-mi mai dau o șansă, în calitate de mamă! Am înfiat o fată frumoasă de la Orfelinat, când avea 2 anișori, și am copleșit-o cu cadouri și am drăgălășit-o dar nici așa nu a fost bine! Era ceva forțat în mine, nu aveam instinct matern. Deși o luam peste tot cu mine și mă mândream cu ea peste tot nu o iubeam din suflet! Cred că mă lăudam cu frumusețea ei de parcă aș fi avut eu vreun merit și copilul a simțit că era ceva forțat, m-a întrebat adeseori dacă o iubesc...dar cică așa fac copiii adoptați, mereu întreabă dacă sunt iubiți deși nu știu că sunt adoptați! E ceva instinctiv la ei! Nici de iubit nu știu dacă am iubit sau m-am iubit doar pe mine sau îmi plăcea plăcerea oferită de sex, habar nu am ...dar îmi plăceau experiențele noi, neprevăzutul, surprizele vieții, da asta da! Nu spui nimic, țărancio? Ți-ai înghițit limba veninoasă?

TÂNĂRA: Ai zis să stau cu tine, nu să vorbesc...

BĂTRÂNA: Ei bine, nu! Spune ceva sau măcar râzi de mine...

TÂNĂRA: De ce să râd? Ești de plâns, ești o curcă egoistă, rece și rea!

BĂTRÂNA *(izbucnește în râs)*: Curcă? Poreclă ca asta nu am mai primit. Pupăza am mai fost...

TÂNĂRA: Cred că și bufniță!

BĂTRÂNA: Ba chiar și vacă ordinară!

TÂNĂRA: Ba chiar adeseori ...

BĂTRÂNA: Auzi ...curcă rece, rea, egoistă! Frumos! Începe să-mi placă cum gândești!

TÂNĂRA: Daaa? Asta am spus-o fără să gândesc ...*(și râd amândouă, se lasă întunericul peste ele)*

SCENA 4

În sufrageria rece, BĂTRÂNA zace în scaunul ei masiv, slăbită, pierdută...

TÂNĂRA: Te simți bine, doamnă? Ai dormit ceva azi-noapte?

BĂTRÂNA: De ce întrebi? Arăt rău? Nedormită?

TÂNĂRA: Cam neliniștită...Ești prea tăcută, nu îți aud nici respirația măcar.

BĂTRÂNA: Ar trebui să tușesc din când în când? Sau preferi să cânt?

TÂNĂRA: Nu, lasă, nici de unele, dacă zici că ești bine, te cred.

BĂTRÂNA: De fapt, nu mi-e bine deloc. Dar nu știu nici ce mă doare exact .Vino mai aproape, vreau să mă ții în brațe!

TÂNĂRA (*stânjenită*): Acum? Dar de ce? Nu ești copil ...

TÂNĂRA se apropie,o îmbrățișează timid, incomodată de această situație, dar bătrâna o trage mai aproape, se agață de ea, o trage chiar de păr, din greșeală...

TÂNĂRA: Au, mă tragi de păr! Mă doare!

BĂTRÂNA (*râde*): Scuze,voiam de fapt să-mi bag degetele în ochii tăi!

TÂNĂRA: Ai chef de glume proaste! Asta e bine! Nu te răsfeți cumva?

BĂTRÂNA: Adică vrei să zici că vreau să fiu în centrul atenției tale? Păi sunt, istepto! Am un presentiment că o să-mi fie rău care nu mă lasă să-mi fie bine. Mă simt ciudat.

TÂNĂRA: Prostii! Ai prea mult timp liber, trebuie să-ți ocupi creierul cu ceva pozitiv.

BĂTRÂNA: Căcaturi pozitive, da. La ce dracu să mă mai gândesc la vârsta mea, la puterile mele? Aș vrea să călătoresc, dar e imposibil. Aș vrea să merg la un bal ca pe vremuri, când se dansa vals, dar unde și cum? Aș vrea să mănânc o bucată de carne de vită în sânge dar cu ce? Aș vrea să mă tăvălesc cu un bărbat tânăr și prost dar drăguț,dar de unde să îl iau?

TÂNĂRA (*amuzată*): Stai așa, mai încet, că pierd șirul dorințelor! Aha, deci visezi? Mai ai dorințe ascunse? Atunci ești foarte bine, nu ți-e rău.

BĂTRÂNA: Am, am, dar nu sunt deloc ascunse, mai uit din ele, și asta e bine, că altfel cine știe, plecam de nebună prin oraș și ajunsă în centru nu mai știu pentru ce am plecat. Sper să nu ajung să fac isprave de-astea, altfel va trebui să mă ții legată de pat.

TÂNĂRA: Ha, aș face asta cu plăcere! Glumesc ...relativ...Vrei să ieșim în oraș? Nu vrei să mergem la un spectacol de teatru? Sau la muzeu?

BĂTRÂNA: Nu mă mai interesează orașul sau oamenii. Îmi ajunge un om, numai pentru mine. Mă simt bine acasă. Mă simt importantă!

TÂNĂRA: Serios? Nu vrei să ieși în mijlocul oamenilor? Să respiri același aer cu ei?

BĂTRÂNA: Oamenii sunt niște sălbatici greu de suportat, mă bucur că nu trebuie să mai dau nas în nas cu ei sau să le aud văicărelile. Oamenii știu doar să se plângă de viața lor și de cât de nenorociți sunt ei de parcă eu i-am făcut nefericiți. Sau au impresia că aici e Paradisul și ei trebuie să fie fericiți. Aici e Iadul, nățărilor, nu v-ați prins încă? Aici dăm testul rezistenței în fața ispitei și nu îl trecem nici unul dintre noi, toți cădem în ispită, unii mai mult, alții mai puțin, dar toți gustăm păcatul, toți încheiem pactul cu Diavolul, fiindcă nu vrem să mai suferim, vrem să ne distrăm, să bem, să preacurvim, să ne lovim semenul peste bot și să îi râdem superior în față, să ne umplem de o glorie efemeră, să nu mai simțim durere ...să ne amăgim cu iluzia fericirii, câteva clipe ...suntem niște viermi colcăitori care ne înghițim unul pe altul fără nici o muștrare de conștiință, deși avem conștiință, bipezii de noi! Niște plângăcioși gălăgioși, nici nu avem decența să plângem în batista proprie!

TÂNĂRA: Doamnă, nu vă simțiți bine, să vă aduc totuși un pahar cu apă calmant?

BĂTRÂNA: Mă simt ...mă simt vie...am o stare febrilo-euforică, totuși, parcă fac febră, cred că îmi ies bube pe limbă de la febră, ia-mi temperatura.

TÂNĂRA: Cu ce să ți-o iau? Cu semnul de la carte? Dacă faci febră, chem Salvarea?

BĂTRÂNA: Chemi pe Dracu, ce să-mi facă salvarea? Mai bine chemi un striper, ba chiar doi! Chemi salvarea doar dacă am nevoie de respirație gură-la-gură și atunci ai grijă să fie un asistent până în 35 de ani, brunet, cu buze senzuale.

TÂNĂRA: Vorbești serios sau aiurezi deja de la febră?

BĂTRÂNA: Păi am febră? Mi-ai pus termometrul sub limbă?

TÂNĂRA: Păi taci și tu 2 minute să ți-l pun?

BĂTRÂNA: Păi unde e?

TÂNĂRA: Cine? (*iși pune mâna pe fruntea ei, lung*) N-ai febră, ai o criză de demență.

BĂTRÂNA: Ia auzi la ea, țărâna, ce verdicte dă într-un minut. Vezi în bucătărie, în sertarul cu chestii inutile, ai putea găsi acolo un termometru valabil. Acum 30 de ani era unul acolo...

TÂNĂRA: M-am uitat în sertarul ăla din prima zi când am venit, nu e nici un termometru. Niște pixuri, baterii, tampoane din anii 80, sâmburi de migdale, niște casete de casetofon, rujuri uscate, niște poze cu bătrâni...

BĂTRÂNA: Păi și de ce nu faci curat și nu arunci aiurelile astea?

TÂNĂRA: Păi atunci nu am mai avea sertarul cu lucruri inutile.

BĂTRÂNA: Păi și ce nevoie avem de el?

TÂNĂRA: Păi credeam că ții la el din motive sentimentale, dar dacă ești sigură, pot să arunc tot din el imediat.

BĂTRÂNA: Lasă, că are farmecul lui, lasă-l așa...

TÂNĂRA: Ești sigură? E complet inutil.

BĂTRÂNA: Ba nu e ...uite, vorbim despre asta ...hahaha ! Hai că vreau să-ți spun ceva serios acumă că mi-e așa de rău, am vârtejuri și se învâрте planeta albastră cu mine. Stai jos cu gura închisă și nu mă întrerupe că e important ...

TÂNĂRA: Pofțim? Totuși, ți-e rău? Să sun doctorul?

BĂTRÂNA: Ascultă-mă, stai jos, tu auzi ce-ți spun? Taci! Trebuie să-ți spun un secret ... secretul vieții ...știi care e? Ești atentă? Îți ții gura? (*cu voce joasă, e un mare secret*) Secretul vieții asta e: să mănânci căcat în fiecare zi ca și cum ai mânca caviar, cu grație, cu distincție, iar la sfârșit să spui mulțumesc și să pupi mâna celui care ți-a dat porția de căcat pe ziua respectivă! Stai liniștită, nu e toată ziua căcat în meniu, mai picură și ceva miere, dar atât de rar că o să crezi că lingi aur! Iar uneori, doar dacă ești însemnată cu noroc –dar tu, cu fața asta, cred că nu ești!- mai găsești pe cineva dispus să înghită căcatul în locul tău ...dîn dragoste! desigur! Înțelegi? Știi bancul cu muștele, mamă și fiică, nu? cred că e destul de cunoscut printre țărani, ei trăiesc practic cu musca la nas toată viața: „mamă, ce avem de mâncare?-căcat! răspunde mama muscă, plictisită – vai, ești cea mai bună mamă din lume!”.

TÂNĂRA (*ușor năucită*): Ce? Ce e de înțeles? Că viața e un căcat care te sufocă?

BĂTRÂNA: Când am zis eu asta?

TÂNĂRA: Ai zis că trebuie să mînc căcat cu grație și să zic mulțumesc! Ei, eu dacă fac asta, mă sufoc! Nu sunt muscă. Nici țărancă.

BĂTRÂNA: Dar acumă ce faci? Văd că respiri normal, nu dai semne de sufocare.

TÂNĂRA: Păi ...vorbesc cu tine, ce fac? Nu fac nimic.

BĂTRÂNA: Aha, ești prea relaxată, trebuie să-ți dau ceva de făcut! Te plictisești?

TÂNĂRA: Stau la curu tău, aștept să te caci, na! Răspunsul ăsta te satisface?

BĂTRÂNA (*izbucnește în râs*): Așa, credeam că ești proastă de te caci pe tine, dar văd că ți se apinde becul.

TÂNĂRA: Care bec? Ce tot bâiguiеști?

BĂTRÂNA: Eh, jargonisme boulevardiere...n-ai prins tu viața pe străzi! Na, spune-mi, cum te simți acum că știi secretul vieții?

TÂNĂRA: Mă simt ca și înainte...adică, nu simt nimic!

BĂTRÂNA: Ooo, păi tu deții deja secretul înțelepciunii, măi, căcăcioasă mică ce-mi ești, dacă nu simți nimic! Bravo! Felicitări, ai mai făcut un pas în stadiul tău de transformare din țărancă în doamnă! Stai pe aproape, pot să te ajut în sensul ăsta, tot ce spun eu are sens.

TÂNĂRA (*murmură, ca pentru ea*): Țărâncile de la sat spun vorbe cu mai mult sens decât tine, doamna artist celebru de pe afișe!

BĂTRÂNA: Hai, spune cu voce tare ce ai de spus, ce tot vorbești pe la spate-mi?

TÂNĂRA: Îmi ziceam ce norocoasă sunt să stau în preajma d-voastră, să respir același aer cu..

BĂTRÂNA: Îți ziceai asta pe dracu! Am auzit tot: ai zis că o țărancă nu apare pe afiș fiindcă stă cuminte în banca ei!

TÂNĂRA: Păi da, iar eu vreau să apar pe afiș, cap de afiș, din tufiș!

BĂTRÂNA: Păi să știi că din tufișe te-am luat, zdrențăroaso! Ai și uitat cum arătai și de unde ai venit la mine? De la fabrica de bere, îmbrăcată ca o sorcovă colorată!

TÂNĂRA: Eram îmbrăcată ca o artistă, foarte extravagant.

BĂTRÂNA: Vai de curu tău de țărancă care a descoperit masturbarea, ce știi tu ce e viața și ce e succesul și ce e un cur frumos ...

TÂNĂRA: Poftim? Să mergem să-ți dau să mănânci ceva, începi să aiurezi!

BĂTRÂNA: Vreau banane!

TÂNĂRA: Nu-ți mai dau banane până nu te caci consistent, îți dau o supă caldă cu tăiței.

BĂTRÂNA: Vreau banane, măcar una mică. După aia sorb și supa! Dar să scoți tăiței din ea, nu-mi plac, îmi amintesc de chinezi și parcă aş sorbi chinezi și ei sunt mulți și trebuie să mă gândesc la toți Xiao Pingii din lumea asta alcătuită din mulți chinezi ...bine că chinezii nu au bananieri la ei în țară! Sau au? Că ăștia au de toate, de o jumate de secol încoace ...

și se lasă, lent, întunericul peste ultimele cuvinte ale Bătrânei ...

SCENA 5

Undeva exterior, în grădină, pe fundal se aude Bach; BĂTRÂNA o așteaptă, balansându-și un picior de nerăbdare, pe TÂNĂRA care vine cu o tavă cu ceai și biscuiți.

TÂNĂRA: Dar ce sportivă suntem astăzi, dăm din picior, avem chiar viteză, bravo!

BĂTRÂNA: Nu mai avem răbdare, aia e! Aici e cartea din care vreau să-mi citești astăzi. De unde e deschisă, te rog.

TÂNĂRA (*uimită, după ce vede ce carte este*): Vrei să-ți citesc din Biblie? Nu cred că pot, eu sunt atee, nu pot să țin în mână așa o carte. Și am păcătuit aseară, m-am autosatisfăcut erotic, cu mare plăcere și nu-mi cer iertare, de la nimeni! Și e și așa de grea, cât cântărește? Două

tone jumate? O să-mi rupă mâinile sau cel puțin o să fac febră musculară! Ce ai? Te simți bine? Vrei să mergi la biserică? Ai o apăsare pe suflet? Dacă vrei, mergem, chem un taxi imediat. Sau măcar un preot autorizat, să-ți citească ...

BĂTRÂNA: Știu încă ce vreau așa că lasă ironiile, tinerico, și citește, cu glas suav, textul. Chiar și un ateu trebuie să citească Biblia, așa că dă-i drumul ... O să faci febră musculară la limbă, dacă mai comentezi mult și aiurea!

TÂNĂRA (începe cu glas nesigur): Chiar trebuie? Offff 2. O, deșertăciune a deșertăciunilor, zice Eclesiastul, o, deșertăciune a deșertăciunilor! Totul este deșertăciune. 3. Ce folos are omul din toata truda pe care și-o dă sub soare?

TÂNĂRA (*pufnește pe un ton revoluționar*): Chiar așa, ce folos are-asta aș vrea să știu și eu! De ce venim pe lume ca să suferim? De ce avem conștiință și animalele nu au? De ce e atâta nedreptate? Care e secretul vieții? De ce atâta inutilitate? Plus răutate gratuită? Și, mai ales, ce e ăla - Eclesiast? Un fel de popă fără enoriași?

BĂTRÂNA: Un înțelept care vorbește doar când are ceva de spus! Nu mai comenta cuvântul sfânt, țărancio, citește! Pentru o atee ce te declari, te revolți cam mult împotriva cuvântului care nu te interesează! Ai chef de vorbă astăzi? Faci păcate cu cartea în mâini! Și ți-am spus secretul vieții, ai și uitat, uituco? Hai, mai departe, răspândește cuvântul sfânt în aer!

TÂNĂRA: Ce cuvânt sfânt? Sunt cuvinte normale cu putere de convingere. Și ce păcate fac când m-am născut din păcat și sunt la rândul meu păcat?

BĂTRÂNA (*surprinsă plăcut*): E, uite la ea, că cunoaște câte ceva, țărancia a trecut pe la biserică, probabil dusă cu forța de bunica! Păi ce să facem dacă copiii nu apar dintr-o simplă automasturbare, mai păcătuim, biete de noi! Hai, gata cu prosteala, o să filozofezi mai târziu, după ce o să mergi la câteva înmormântări...

TÂNĂRA (*protestează, speriată*): Eu nu o să merg la nicio înmormântare! Nu cunosc nici un mort și nici n-are rost să cunosc, la ce bun să mai cunosc când nu mai trăiește? Cum adică, o să vorbesc după ce merg la câteva înmormântări? Doar nu vrei să mă cari cu tine pe la biserică și înmormântări?

BĂTRÂNA: Huo, zăpăcito, mă refeream că vei avea ceva inteligent de spus după ce te mai înțelepțești nu acum, când nu ai habar pe ce lume trăiești și de ce! Te înțelepțești abia după ce mergi la cel puțin 10 îngropăciuni, din care măcar doi să fie membrii ai familiei de băgat în groapă. Asta e una din regulile nescrise ale înțelepciunii!

TÂNĂRA: Dar știu că ai chef de vorbit prăpăstii ... ai visat ceva azi noapte? Te-ai visat la cimitir? La propria îngropăciune? Și nu plângea nimeni... fiindcă nu era nimeni acolo?

BĂTRÂNA: E, am visat pe dracu ghem, crezi că mai țin minte ce visez? Abia mai țin minte lucruri reale. O, vai, dar asta a fost o răutate fără margini, să spui că eram singură la propria-mi înmormântare și nu era nimeni acolo! Foarte urât din partea ta! Mersi beaucoup!

TÂNĂRA: Păi ai zis că nu mai ai pe nimeni pe lume, doar eu și notarul te mai cunoaștem.

BĂTRÂNA: Aha, iar tu nu mergi la îngropăciuni de mortăciuni! Mda, bine, ai dreptate, ai spus un adevăr dureros, în gura mare, de fapt, nici eu nu aş merge să fiu în locul tău ...În fine, hai, citeşte mai departe, fără opriri inutile. Am nevoie de o înălţare spirituală.

TÂNĂRA: Îţi mai pun o pernă sub fund, să te mai ridici? Sau îţi aduc o iconiţă, să o pupi?

BĂTRÂNA: Tu citeşti din carte sau scrii o carte? Obrăznicătură! Continuă...te rog!

4. Un neam trece, altul vine, și pământul rămâne veșnic în picioare.

5. Soarele răsare, apune și aleargă spre locul de unde răsare din nou.

TÂNĂRA (*pe un ton logic, natural*): Absolut logic, asta puteam să spun și eu și oricine. Soarele răsare dimineața, apune seara, și apoi din nou răsare și apoi din nou apune...și pământul nu pleacă niciunde, e aici, se învârte cu noi ...de mii de ani și încă mii de ani!

BĂTRÂNA: Fetițo, dar azi ai chef de glume. Citește și atât. Nu te mai opri.

TÂNĂRA (*ton glumeț*): Doamnă, dar astăzi sunteți prea serioasă. Luați un biscuite cu miere.

BĂTRÂNA: Mai târziu. Hai, dă pagina mai departe.

TÂNĂRA: Luați măcar un biscuite gol...

BĂTRÂNA: Nu vreau! Du-te și schimbă pe Bach cu Mozart, te rog, dacă vorbești așa mult și aiurea îl jighești pe maestrul Bach!

TÂNĂRA (*amuzată*): E, na, și s-o răsuci în groapă, credeți?

BĂTRÂNA: Cu siguranță. Lectura și muzica clasică se ascultă în tăcere, cu respect.

TÂNĂRA: Păi nu pot să citesc în gând că atunci nu m-ați auzi!

BĂTRÂNA: Da, ești foarte logică astăzi. Continuă.

6. Vântul suflă spre miazăzi și se întoarce spre miazănoapte; apoi iarăși se întoarce și începe din nou aceleași rotiri.

7. Toate râurile se varsă în mare, și marea tot nu se umple: ele aleargă necurmat spre locul de unde pornesc, ca iarăși să pornească de acolo.

8. Toate lucrurile sunt într-o necurmată frământare, așa cum nu se poate spune; ochiul nu se mai satură privind, și urechea nu obosește auzind.

9. Ce a fost va mai fi, și ce s-a făcut se va mai face; nu este nimic nou sub soare.

TÂNĂRA: E, asta-i bună: ce a fost va mai fi? nimic nou sub soare? (*izbucnește în râs*)

BĂTRÂNA: Ai băut ceva? Ce s-a întâmplat? Ce râzi așa, ca proasta? Mă enervezi...

TÂNĂRA: Păi nu auzi ce zice înțeleptul? Că este nimic nou sub soare? Și asta cu „toate râurile se varsă în mare și marea tot nu se umple” e un banc bun. Când a scris textul ăsta? Acum 2015 ani? Păi chiar nu e nimic nou sub soare și soarele e același, desigur, un pic mai bătrân ...Nu credeam că Biblia e așa amuzantă, chiar nu ...că o citeam demult...

BĂTRÂNA: E o vorbă de duh foarte adevărată!

TÂNĂRA: Adică, marea e un sac fără fund? Eu știam că mările au fund!

BĂTRÂNA: Tu ai fund ...care trebuie tăbăcit, da! Ai noroc că nu mai am putere că puneam cureaua pe fundul tău obraznic.

TÂNĂRA: Dar nu am fund obraznic deloc, ba dimpotrivă, abia e vizibil!

BĂTRÂNA: Fetițo! (*se îneacă și tușește, TÂNĂRA. îi dă ceașca cu ceai*) Iertați-mă, gata, nu mai scot un cuvânt de la mine, îl las pe Eclesiast să spună ce are de spus!

10. Dacă este vreun lucru despre care s-ar putea spune: "Iată ceva nou!", demult lucrul acela era și în veacurile dinaintea noastră.

TÂNĂRA izbucnește în râs, dar la privirea aspră a BĂTRÂNEI. Nu spune nimic, își drege glasul și încearcă să continue, serioasă.

11. Nimeni nu-și mai aduce aminte de ce a fost mai înainte; și ce va mai fi, ce se va întâmpla mai pe urmă, nu va lăsa nicio urmă de aducere aminte la cei ce vor trăi mai târziu.

14. Am văzut tot ce se face sub soare; și iată că totul este deșertăciune și goană după vânt!

15. Ce este strâmb nu se poate îndrepta, și ce lipsește nu poate fi trecut la număr.

TÂNĂRA: Asta e foarte corect! Trebuie să strig în gura mare, nu mă pot abține : asta e adevărat! Ce lipsește nu poate fi trecut, cu nici un chip, la număr! Ar fi fraudă!

BĂTRÂNA: Ai talent de precupeață la filozofie. Și ai sărit două versete.

TÂNĂRA: Asta mi-a sunat a jignire. Și da ...am sărit...de unde știi? Am vrut să te testez.

BĂTRÂNA: Păi da, ai stricat toată frumusețea textului cu comentariile tale de prost gust.

TÂNĂRA: Luați un biscuite dacă aveți un gust prost în gură.

BĂTRÂNA: Fii și tu mai subtilă, țărancio, că mă calci pe nervi! Sau mai bine taci. Și de ce te îmbraci așa șleampăt și umbli nepieptănată? De ce nu te aranjezi puțin? Parcă ai fi o babă.

TÂNĂRA: Eu nu sunt snoabă, ca domnia voastră! (*și scoate limba la ea*)

BĂTRÂNA: Cel mai urât lucru la o femeie e să scoată limba la altă femeie! Doar dacă nu are intenția să îi lingă...

TÂNĂRA (*protestează, o oprește*): Ooo, stai așa, nu vreau să aud cuvinte porcoase din gura ta când sunt cu Biblia în mână! Să nu mă trăsnească !

BĂTRÂNA: Să îi lingă talpa la papuci, am vrut să zic.

TÂNĂRA: Da, da, exact asta nu ai vrut să spui, vezi să nu te cred.

BĂTRÂNA: Vrei să îmi pui alte cuvinte în gură după ce ai scos limba la mine?

TÂNĂRA: Știu cum gândești. Gândești murdar.

BĂTRÂNA: O, uite lume, unde-mi era fecioara Maria!

TÂNĂRA: Păi la vârsta mea mai pot să greșesc să gândesc murdar, dar d-voastră, doamnă!? Și apoi pentru cine să mă aranjez? La ce să mă piaptăn? Mă simt foarte bine așa! Comod!

BĂTRÂNA: Eu par mai tânără ca tine, de multe ori, și asta doar că apar mereu îngrijită: elegantă, machiată, parfumată, cu spiritul mereu viu, bine dispusă.

TÂNĂRA: Doamnă, sunteți o Lady! Eu sunt servitoarea care servește, deci nu cea care așteaptă să fie servită. Punct.

BĂTRÂNA: Da, da, tu faci parte din clasa muncitoare asuprită! Nu te oprește nimeni și nimic să te îngrijești puțin, să te aranjezi, ești o fată drăguță.

TÂNĂRA: Sunt drăguță și fără găteli de prințesă.

BĂTRÂNA: Ești o sălbatică cu gura mare. Nu ai distincție!

TÂNĂRA: Ha! Cine a mai văzut țarancă cu distincție! Ce să fac cu ea? Să o pun în ramă?

BĂTRÂNA: Ha! Deci, în sfârșit, recunoști că ești țarancă!

TÂNĂRA: Nu! Doar îmi servea la replică termenul de ”țarancă”...

BĂTRÂNA: Lasă, lasă, că adevărul îl spunem la nervi, deseori...prefăcuto!

TÂNĂRA: Iar tu ești o baborniță enervantă care se ia de toată lumea din lipsă de ocupație.

BĂTRÂNA: Haha! Păi cam de care ocupație crezi că mă pot ocupa la anii mei? A?

TÂNĂRA : Ar trebui să-ți scrii memoriile, faptele de vitejie din tinerețe.

BĂTRÂNA: Aoleu! Ghici ce faptă de vitejie tocmai am făcut ...

TÂNĂRA: Acum? În momentul ăsta? Ai o privire ciudată...pierdută...jenată...

BĂTRÂNA (*chicotește,jenată*): M-am scăpat pe mine...

TÂNĂRA: Ce ai scăpat? Ceaiul? Scuipatul, din gură ...?

BĂTRÂNA: Pipi ...am urinat pe mine însămi.

TÂNĂRA: Mmm...inunat ! Să mergem la baie.

BĂTRÂNA: Păi e prea târziu pentru asta ...

TÂNĂRA: Să ne schimbăm, să ne spălăm, să ne înviorăm!

BĂTRÂNA: Îmi pare rău, n-am vrut.

TÂNĂRA: Să-ți pară, e curul tău!

BĂTRÂNA: Știi ceva? Mai citește-mi ceva special, e foarte hazos, o să râd de iar o să mă scap pe mine. Vezi cartea aia subțire, citește din ea ...

TÂNĂRA (*ia cartea lui Urmuz, o răsfoiește*): Eu știu, n-am citit niciodată ceva atât de vesel ca să fac pipi pe mine...

BĂTRÂNA: L-am cunoscut pe autor...mamă, ce băute mai trăgeam și ce mai râdeam! Sex n-am mai ajuns să facem, că mereu eram ori prea beți, ori prea obosiți de răs.

TÂNĂRA: L-ai cunoscut pe scriitor? Ce chestie tare! *și se apucă de citit, dar o bușește râsul după prima propoziție. "Ismail este compus din ochi, favoriți și rochie și se găsește astăzi cu foarte mare greutate. Înainte vreme creștea și în Grădina Botanică, iar mai târziu, grație progresului științei moderne, s-a reușit să se fabrice unul pe cale chimică, prin sinteză. Ismail nu umblă niciodată singur."* Ce nebunie de text e asta? Hahaha!Vreau și eu să-l cunosc pe Ismail îmbrăcat în rochie, fabricat prin sinteză.

BĂTRÂNA: Spune mai departe, e hilar și burlesc.

TÂNĂRA: Da, sper că era burlac. Cum să scrii așa ceva? Era tot timpul beat și confuz?

BĂTRÂNA: Nu înțelegi tu literatura avangardistă, țărâncă, era un om deosebit, atât de deosebit că la 40 de ani s-a sinucis doar fiindcă așa a vrut el, să moară fără nici o cauză deosebită, pur și simplu fiindcă așa a hotărât el! Ce om, ce spirit vesel!

TÂNĂRA: Doamne ferește, de vesel ce era a devenit nebun de spânzurat! A, bine, a și făcut-o...singur? Ce om curajos!

BĂTRÂNA: Era un geniu vesel, sper să mă întâlnesc cu el în Iad! Haha!

TÂNĂRA: Hai să mai citesc, că de haz are haz, tre să recunosc : "*Poate fi găsit însă pe la ora 5 ½ dimineața, rătăcind în zig-zag pe strada Arionoaiei, însoțit fiind de un viezure de care se află strâns legat cu un odgon de vapor și pe care în timpul nopții îl mănâncă crud și viu, după ce mai întâi i-a rupt urechile și a stors pe el puțină lămâie... Alți viezuri mai cultivă Ismail în o pepinieră situată în fundul unei gropi din Dobrogea, unde îi întreține până au împlinit vârsta de 16 ani și au căpătat forme mai pline, când, la adăpost de orice răspundere penală, îi necinstește rând pe rând și fără pic de muștrare de cuget. Cea mai mare parte din an, Ismail nu se știe unde locuiește. Se crede că stă conservat într-un borcan situat în podul locuinței iubitului său tată, un bătrân simpatic cu nasul tras la presă și împrejmuit cu un mic gard de nuiete. Acesta, din prea multă dragoste părintească, se zice că îl ține astfel sechestrat pentru a-l feri de pișcăturile albinelor și de corupția moravurilor noastre electorale."* Vai! Dar trebuie să fug la toaletă, nu mai pot!

BĂTRÂNA: Hei, și eu cui rămân? Mie îmi trebuia demult...

TÂNĂRA: Mă întorc într-o clipă! Cât spui Ismail și sunt înapoi!

BĂTRÂNA: Hei! Eu dau ordine aici!

TÂNĂRA: Da, dar eu le execut...când și cum pot! (*spune după ce revine în scenă*)

BĂTRÂNA: Citește-mi *Pescărușul* acum, mi-a trecut.

TÂNĂRA: Păi ziceai că e urgent, demult...

BĂTRÂNA: Lasă că e bine, m-am scăpat numai 3 stropi, e bine să mă mai simt uneori umedăacolo, jos. Uscăciunea nu-mi priește.

TÂNĂRA: Pfff, ce babă perversă! Ești sigură?

BĂTRÂNA: Hai că-mi place de mor piesa asta, încă mai țin minte unele replici ...

TÂNĂRA: Mbine ... ”*Nina: Aveți o viață extraordinară! Trigorin: Ce vezi atât de extraordinar în ea? (Se uită la ceas.) Trebuie să mă duc să scriu. Iartă-mă, n-am timp... (Rîde.) M-ai călcat exact pe bătătură, așa se spune, nu?... Și sînt puțin iritat. Dar hai să discutăm. Hai să vorbim despre viața mea cea minunată, luminoasă... Ei, bine, cu ce începem? (După se gîndește o vreme) Există oameni obsedați de cîte un lucru – spre exemplu, cineva se gîndește zi și noapte la lună – ei bine, am și eu luna mea. Zi și noapte mă roade același gînd obsedant: trebuie să scriu, trebuie să scriu, trebuie... Cum am terminat o nuvelă, mă și apuc de alta, apoi de a treia, de a patra... Scriu fără să mă opresc, de parc-aș fi un tren expres, nu pot altfel. ...”*

Vai, dar ce frumos de romantic vorbește Trigorin ăsta! Și toți sunt filozofi cu barbă! Băi, dar au rușii ăștia niște nume de trigonometrie și tot timpul, în discuții, își spun numele întreg care e lung cât un peron de gară.

BĂTRÂNA: Ce înțelegi tu din literatura rusă, țaranco? E superioară oricărei literaturi universale, are o emoție aparte, o tristețe sfâșietoare...dă cartea aici! (*preia controlul și recită pătimaș*):” *Arkadina: Oare chiar sînt atât de bătrînă și de urîță, încît să mi se poată vorbi fără nici o jenă despre alte femei? (Îl îmbrățișează și îl sărută,deci o îmbrățișează pe TÂNĂRA și o sărută) O, ai înnebunit! Minunea mea... Splendoarea mea.. Tu ești ultima pagină a vieții mele! (Se lasă-n genunchi.) Bucuria mea, mîndria mea, fericirea mea... (Îi îmbrățișează genunchii.) Dacă mă părăsești pentru o oră, pentru o singură oră, eu n-am să supraviețuiesc; am să înnebunesc iubitul meu, minunatul meu amant, superbul meu cuceritor! ”*

TÂNĂRA: Vai! Câtă pasiune risipită pe găște...

BĂTRÂNA: Eu recit mai bine decât citești tu, gâsco!

TÂNĂRA: Eu sunt la prima citire ...și nu sunt artistă de bulevard! Și nu-mi place teatrul! Deloc. E o comedie proastă.Viața e mult mai interesantă, e plină de circ!

BĂTRÂNA: Ah, ce știi tu ce e arta! Mi-e milă de tine, trebuie să-ți educi spiritul. Săraca de tine, habar n-ai ce pierzi...sau poate e mai bine, ferice de cei săraci în duh și spirit! Să-i citești pe marii autori ruși în viața asta, țaranco, că altfel ai trăit degeaba!

TÂNĂRA: E, acuma nu te uiți cât de groasă e Biblia? O să-mi ia vreo 29 de ani din viață să o citesc, când să mă mai ocup și de autorii ruși? Nu am timp fizic, nici să vreau.

BĂTRÂNA: Dacă te apuci de mâine de Dostoievski , îi citești opera în trei luni ...dacă nu te oprești să comentezi la fiecare pagină, bineînțeles...asta da educație! De la cei mai mari!

TÂNĂRA: Da, îmi trebuie educație, dar nu de la autorii ruși că de la ăștia mă îmbolnăvesc înainte să încep să trăiesc și încep să caut pescăruși morți pe plaje pustii...sau livizi de vișini prin deșert...sau idioți și demoni, pe frații Karamazov prin și război și pace, pe Anna Karenina la gară...amintirile prin subterane siberice ...brrrr ...

BĂTRÂNA: Ei, lume, ia uite minune, țărâna a auzit de marile capodopere ale literaturii ruse! Face numai pe proasta! Bravo, țărâno, continuă tot așa...adică, să faci pe proasta ...hahaha!

și lumina se stinge, palid, peste cele două personaje...

SCENA 6

TÂNĂRA uimită, o admiră pe BĂTRÂNĂ care e într-o rochie neagră, cu o pălărie șic, pantofi negri, moderni! BĂTRÂNA stă în picioare, cu greu, nu se simte în largul ei.

BĂTRÂNA: Ce te uiți așa fix la mine, am ceva pe față? Sunt murdară? Ajută-mă, nu sta ca vițeaua la poartă veche, îmi intră chiloții în cur! (*zice, trăgându-și chiloții din fund*)

TÂNĂRA: Vai, o doamnă nu face așa ceva, darmită să mai și zică cu voce tare!

BĂTRÂNA: Hai, mă lași să respir, mă simt ca o paparudă, ia uite, mi-ai făcut și unghiile roșii, zici că mă duc la vreo nuntă. Nu sta acolo, vino și scoate-mi chiloții din cur, că mă mănâncă și tu mi i-ai băgat! Cred că nu vreau să mai merg, m-am răzgândit, am voie, nu? Nu e cu prezență obligatorie, oricum mortul nu știe!

TÂNĂRA: Mergem la înmormântarea unei alte dive, ți-a trimis invitație specială, trebuie să te prezinți! Să vadă lumea ce bine arăți. Să mai crape vreuna, de invidie...E obligatoriu, da! Dacă vrei, te las fără chiloți dar să nu-ți fie frig.

BĂTRÂNA: Nu e nimic, mie răcoarea îmi priește! Hai, ia-i de pe mine!

TÂNĂRA: Am glumit, cum să ieși în lume fără chiloți?

BĂTRÂNA: Păi ...cine o să știe? Doar dacă te apuci tu de povestit, în gura mare, că așa fac țărăncile pe la adunări populare populate cu oameni populari.

TÂNĂRA: Scorpie afurisită mai ești, femeie cu spiritul tânăr! Nu se poate să ieși în lume fără chiloți, nu e politicos, chiar dacă nu știe nimeni dar se poate afla.

BĂTRÂNA: Păi, stau în scaun, nu mă aplec, nu-mi ridic rochia în cap, care e problema?

TÂNĂRA: Nu se face, la vârsta ta. Puțin respect trebuie să arăți lumii!

BĂTRÂNA: Ce-mi pasă mie de lume? Și așa nu mai știi pe nimeni și nimeni nu mă știe.

TÂNĂRA: Poate te mai recunoaște cineva și vrea să schimbe două vorbe cu tine, sigur o să fie mulți bătrâni prezenți, diva avea și ea 82 de ani.

BĂTRÂNA: Și dacă schimbă două vorbe cu mine e foarte bine, doar nu o să-mi bage mâna în chiloți! Ah, ce discuție inutilă și futilă! De ce a murit moarta? Ce scrie în invitație? S-a înecat cu cotlet de porc?

TÂNĂRA: Nu scrie nimic despre înecat! I s-au terminat zilele, atât. Probabil ...

BĂTRÂNA: Și a intrat în noaptea veșnică ...sigur!

TÂNĂRA: Posibil, cine știe ce este după ce-ți termini zilele ...adică, după ce ne terminăm zilele, mergem să ne terminăm și veșnicia?

BĂTRÂNA (*pufăie, nervoasă*): Bine că te apucă filozofia existențială când îmi intră mie chiloții în fund! Ce să fie după ce-ți termini zilele? Nimicul, marele nimic! Uitarea veșnică, și e bine că e așa. Uite, nici când suntem încă pe pământ nu ne amintim unii de alții! Mă strâng și pantofii, sigur sunt ai mei? Ai mei cred că sunt, sunt eleganți dar de ce nu mai îmi vin în piciorul stâng și de ce sunt agresivi cu mine? Sunt atât de fragilă ...pantofii se micșorează cu timpul, ca și hainele, la apă fierbinte? Alți pantofi negri nu am?

TÂNĂRA: Erau în dulapul tău cu pantofi. Pantofii nu se micșorează, ai tu piciorul umflat.

BĂTRÂNA (*se așează, obosită*): Scoate-mi pantofii, te rog, nu îi suport, îmi fac bătăături. Și de ce am piciorul umflat, că nu am făcut nimic?

TÂNĂRA: Da, de la nimic avem cele mai multe boli! Păi și atunci cu ce să te încălț?

BĂTRÂNA: Păi oricum mă duci în căruț, nu-mi trebuie papuci.

TÂNĂRA: Nu pot să te duc și fără papuci, și fără chiloți, ești o doamnă specială!

BĂTRÂNA: Am fost, acum mă ia toată lumea drept o mortăciune ...

TÂNĂRA: Eh, asta e o exagerare dușmănoasă, fără suport real!

BĂTRÂNA: Haha, serios? Eu am luat-o de bună!

TÂNĂRA: E, lumea e rea, mai ales ăștia tineri, necoptii ...

BĂTRÂNA: La ce oră e destrăbălarea?

TÂNĂRA: La orele 14 începe serviciul oficial preoțesc.

BĂTRÂNA: Păi și de ce m-ai îmbrăcat așa fistichiu de acum? Să stau ca paparuda două ceasuri? Îți place să mă vezi cum sufăr, cum mă supun torturii eleganței feminine! Cred că te distrezi bine în sinea ta.

TÂNĂRA: Arătați foarte bine așa, doamnă, aveți un aer foarte distins!

BĂTRÂNA: Da, observ că m-ai făcut doamnă. Și aere mi-am dat întotdeauna...

TÂNĂRA: V-ați făcut singură, eu doar observ, uneori,...oricum, sunteți dată dracului!

BĂTRÂNA: Poftim? Ce înseamnă asta? Știi că abia aștepti să treacă un an de zile și să pleci de lângă mine dar pentru asta nu trebuie să mă trimiți dracului! Sau măcar fă-o în gând, dacă nu te poți abține ... obraznico! Nici nu știi ce traumă îmi cauzezi când mă trimiți dracului!

TÂNĂRA: Huo, calm, iertați-mă, asta e un fel de compliment, la mine, adică e ca ”du-te n păpușoi” că ești șmecheră, e de bine, jur!

BĂTRÂNA: Șmecheră? Eu? Nici nu știu ce înseamnă termenul ăsta ...eu sunt o mare personalitate! O învingătoare a vieții ăsteia, povestea mea e una de succes, iar acum vreau doar liniște, să mă bucur de ultimele zile fără probleme și durere! Eu nu sunt șmecheră!

TÂNĂRA: O să vă dau liniște da, cu polonicul! Acum mergem la înmormântare.

BĂTRÂNA: Dar ce te agiți așa, unde te grăbești și te bucuri așa, ai zis că tu nu mergi nici moartă la vreo înmormântare, darmita la vreuna a unei necunoscute? Chiar, cine dracu e Magda Bistrițeanu, că nici nu mai țin minte? Habar n-am dacă am cunoscut-o sau dacă am făcut ceva împreună sau ce e cu ea ...ce naiba? Ea de unde mă cunoaște? Ne-am întâlnit vreodată? Unde ni s-au intersectat drumurile?

TÂNĂRA: Nu-i nimic, nu e grav, mergem oricum! Pentru diversitate! Și vremea e bună!

BĂTRÂNA: Poate nici nu o cunosc, poate e o greșeală.

TÂNĂRA: Și atunci, cine a trimis invitația?

BĂTRÂNA: O fi greșeală, sau o fi trimis la câteva persoane de aceeași vârstă, cine știe? Nu mai merg, ce să fac acolo? Nici măcar nu pot să fac vreo glumă proastă, că sunt lângă groapă...

TÂNĂRA(*chicotește*): E, poți să faci, doar nu e interzis ...

BĂTRÂNA: Hai, ajută-mă să mă dezbrac, rămân acasă.

TÂNĂRA: Măcar haideti să ieșim în oraș, în parc, e vreme frumoasă.

BĂTRÂNA: Ieșim în grădină.

TÂNĂRA: Nu e tot aia, în grădină nu mișună lume.

BĂTRÂNA: Doamne ferește, aia mai lipsea, să mișune cineva și prin grădina personală.

TÂNĂRA : Pot să plec două ceasuri în oraș? Dacă nu vreți să ieșiți ...

BĂTRÂNA: Sigur că nu! Astăzi nu, tocmai a murit cea mai bună prietenă a mea, n-ai și tu suflet, nu vezi că sufăr?

TÂNĂRA: Poftim? Tocmai ai spus că nici nu știi cine e...

BĂTRÂNA: Nici nu contează, poate chiar a fost o prietenă bună dar am uitat eu, contează că a murit, că moartea îmi dă târcoale, se anunță...

TÂNĂRA: Aiurea! În fiecare zi moare câte cineva...

BĂTRÂNA: Exact! Și tu vrei să te duci în oraș, să te distrezi!?

TÂNĂRA: Păi ce să fac? Să merg la mănăstire, să mă rog pentru toți păcătoșii lumii?

BĂTRÂNA: Parcă ziceai sus și tare că ești atee ...

TÂNĂRA: Și? Ateii se roagă și ei ...la ceva, cineva, cândva! Și la mănăstire primesc și atei, ca să îi convertească. Îți dau o cameră curată, fără igrasie, nu plătești chirie, primești chiar și trei mese pe zi în schimbul a câtorva rugăciuni, adevărate sau false...Mi-a spus o cunoștință-o prostituată care a încercat să-și schimbe viața și să se îndrepte dar...s-a întors la vechea ocupație fiindcă nu reușea să se scoale la rugăciunile de la 6 dimineața așa că măicuțele au dat-o afară după două luni de încercări de a o trezi la 6! Nu au mai avut răbdare cu ea!

BĂTRÂNA: E, serios? Adevărat? Trebuiau să aibă mai multă răbdare, dacă nu ele, atunci cine? Și atei se roagă când le convine sau vor ceva pentru ei, nu? Ipocriți...!

TÂNĂRA: Dar ce, dumneavoastră sunteți sfântă?

BĂTRÂNA: Ha, nu sunt nici măcar o bună credincioasă! Sunt o femeie iubită de păcătoși, am stârnit pasiuni aprinse, eu nu am trăit iubiri normale, calme, stabile, previzibile! La mine, cu mine, a fost totul sau nimic! Dar, de obicei, a fost foarte mult, totul dus la extreme. Am distrus două căsnicii, un bărbat și-a zburat creierii după ce am încheiat povestea de amor cu el, o femeie s-a înecat din cauza mea ...mă rog, din cauză că bărbatu-său a trădat-o cu mine, ce puteam eu să fac? Când mi se aprindeau călcâii după vreunu, eram nebună! Eram pe altă lume, lumea reală dispărea, totul mi se cuvenea, totul numai pentru fericirea mea. Da, am fost și sunt o egoistă și mă doare exact în cur ce crede lumea despre asta!

TÂNĂRA: E, vezi doamnă, de aia îți intră chiloții în cur, ca să te doară! E, lasă, doamnă, că nu cred să fi fost numai fericire în viața matală ...

BĂTRÂNA (*înfuriată*): "Matală" îi zici la mamaia ta de la țară, nu mie, țaranco! Câteodată uiți cu cine stai de vorbă, maimuțo! Eu sunt o legendă.

TÂNĂRA: Da, da, una nescrisă, pe care nu o mai ține minte nimeni, în afară de tine!

BĂTRÂNA: Ce ai spus? Ce ai mormăit acolo împotriva mea? Nu ți-e rușine, nesimțito? Cum îți permiți să mă jignești, la mine în casă?

TÂNĂRA: Stați calmă, că nu e așa de important.

BĂTRÂNA: Da, da, asta să spuneți la bătrâni tot timpul: stați calmi, nimic nu mai contează, crăpați dracului odată, la ce mai respirați degeaba? De ce mai trăiți, de ce mai faceți umbră pământului, degeaba? Plecați din peisaj, nimeni nu vă mai suportă! De ce mai sunteți aici? Credeți că noi toți suntem senili? Nu vedem cum vă strâmbați pe la colțuri, când ne vedeți?

TÂNĂRA: Hei, ce-i cu criza asta de nervi? Calmați-vă, ce e asta? Nu se strâmbă nimeni aici.

BĂTRÂNA (*autoritară*): Da, da, pe dracu! Adu-mi un pahar de vodcă. Acum!

TÂNĂRA se execută, îi aduce un pahar de vodcă. Se așează lângă ea.

BĂTRÂNA (agresivă): Doar nu vrei să te uiți în gura mea, ia-ți și tu un pahar, dacă vrei.

TÂNĂRA (calmă): Nu vreau.

BĂTRÂNA (îl dă pe gât, dintr-o înghițitură, și apoi strigă): Apă! Apă!

TÂNĂRA se execută, îi aduce un pahar mare cu apă.

BĂTRÂNA (tot agresivă): Doar nu vrei să te uiți în gura mea, ia-ți și tu un pahar, dacă vrei.

TÂNĂRA (calmă): Nu vreau.

BĂTRÂNA (și mai agresivă): Dar atunci, ce dracu vrei? Vorbește, acum ți-ai înghițit limba? E, știu eu ce vrei ...abia aștepti să treacă astea două zile și să pleci de aici, să te duci în lumea largă. Să pleci de la curul meu, unde chiloții-mi stau în cur și să te distrezi, să vezi lumea, să-ți iei lucruri frumoase, să faci pe șefa cu proștii care nu au banii tăi! Știu eu ...(*respiră, greu, adăugă încetisor*) Sau vrei să mai stai?

TÂNĂRA (șoptit): Nu vreau. Nu se poate. Mi-e destul!

BĂTRÂNA: Așa, bravo, mulțumesc că ești sinceră. Asta apreciez la tine cel mai mult.

TÂNĂRA: Mulțumesc pentru că sunteți sinceră.

BĂTRÂNA: Păi nu am timp de pierdut cu flecușete sau să mă învârt în jurul cozii, că mă ia amețea ... mai dă-mi un pahar de vodcă și două de apă.

TÂNĂRA: Mai bine nu, că vă ia amețea! Vă fac un ceai calmant.

BĂTRÂNA: Ce dracu, dar sunt calmă! Ia-mi tensiunea, e perfectă, ca la 21 de ani! Nu am nici o problemă, doar o mare, mare tristețe! Adu-mi ce ți-am cerut, fetițo, și mai repede ...

TÂNĂRA îi aduce și se lasă întunericul peste ele, peste scenă ...

SCENA 7

În sufrageria imensă, acum bine luminată, TÂNĂRA, cu valiza lângă picioare, stă la doi pași de BĂTRÂNA; e îmbrăcată elegant, cu o rochie neagră, pantofi albi, cu toc, părul aranjat...Bach se aude în surdină, stare de melancolie...

TÂNĂRA (își drege vocea): Bună dimineața, doamnă! A venit ziua ...e timpul. S-a împlinit anul, a sosit clipa să-mi iau picioarele la spinare. Trebuie să plec...

BĂTRÂNA (*cu glas stins*): Bună dimineața, domnișoară! Ce bine arăți astăzi! Ești superbă! Ai stil, rafinement, farmec! Nu mai ești aceeași țărancă care a intrat în urmă cu un an în sufrageria asta imensă și rece! Și asta mă bucură mult...

TÂNĂRA: Ba sunt aceeași, am schimbat doar hainele...și freza! Dar sub ambalajul ăsta, sunt tot eu, Ann...care pleacă acum spre altă destinație. Totuși, mă bucur și eu că te poți bucura acum ,în clipa asta, când trebuie să plec ...

BĂTRÂNA: Da, știu, a sosit clipa, inevitabil.. Te aștept aici, eu nu plec niciunde.

TÂNĂRA: Plec de tot, nu mai vin. Am vorbit cu notarul să-ți caute o asistentă personală. Nu mă aștepta. Nu mă mai întorc. Să ne luăm la revedere.

BĂTRÂNA: A, înțeleg...pleci de tot, de la mine, pleci în lumea largă! Dar de ce să ne luăm la revedere pentru totdeauna ? La revedere înseamnă până la următoarea vedere, nu? Ah, știu, te grăbești să îți cheltui banii! I-ai meritat! Vezi că s-a întâmplat? Minunea? Să te bucuri de ei, să-ți împlinești visele!

TÂNĂRA: Mersi! Da, se pare că se mai întâmplă minuni pe lumea asta, chiar și oamenilor simpli! Asta e ... acum mă grăbesc să trăiesc, timpul zboară și la cei tineri.

BĂTRÂNA (*într-un târziu, resemnată*): Înțeleg, înțeleg...o să mai treci pe la mine, măcar în vizită, la o cafea cu lapte? Te rog, ești binevenită oricând. Poți să vii chiar neanunțată, ca țărani.

TÂNĂRA(*ironică*): Ca bătăranii, vrei să spui ? ȚȚȚ,ce să-ți zic! Nu știu ce să zic...nu prea curând. Vreau să plec cât de repede pot în Spania. Mereu am visat la Spania, la don Quijote ...la Sevilla, Barcelona...

BĂTRÂNA: Bună alegere. Spania e plină de viață. Aș veni și eu cu tine dacă aș mai...putea merge singură...pe picioarele mele...

TÂNĂRA (*agresivă-acră*): Cine te ia, acum, pe tine, în călătorie așa lungă? Fii serioasă! Sunt sigură că ai călătorit destul la vremea ta, în viața ta.

BĂTRÂNA: În Spania nu am ajuns. Am fost mult în țară, la noi, peste tot, și în Italia!Apoi Monte Carlo, Paris, Amsterdam...și cam atât...

TÂNĂRA: Eu nu am fost nici măcar până la Brăila, să văd Dunărea, darmită să văd marea Neagră! Dar acum a venit timpul meu.

BĂTRÂNA: Ai timp, ce vrei?Abia ai 20...

TÂNĂRA (*agresivă, nerăbdătoare*): 21 deja...

BĂTRÂNA: O, scuze, 21, da, acceptați vă rog 21 de scuze din partea mea! Ce grăbită e tinerețea! Nici nu mă mai țin minte cum eram la 21...

TÂNĂRA: Mă scuzi și tu acum, chiar nu am timp să-ți amintești tu cum, unde, ce erai la 21 de ani. Chiar deloc!

BĂTRÂNA (*cu amărăciune, resemnată*): E, nu vrei să auzi...că timp s-ar mai găsi...

TÂNĂRA: E,nu zău? S-ar mai găsi timp? Unde? Mai ales timp!

BĂTRÂNA (*complet aiurită*): Unde ce?

TÂNĂRA: Ah, gata, trebuie să plec, am o grămadă de treabă, lumea mă așteaptă...

BĂTRÂNA (*ironică*): Care lume? Nu cunoști pe nimeni și nimeni n-a auzit de tine!

TÂNĂRA (*enervată*): Bine, doamnă, am ieșit, încântată să vă fi cunoscut!

BĂTRÂNA: Deja încântată? Sper să pot spune la fel, după un timp...

TÂNĂRA: Crezi că mai ai mult timp? Acum e timpul să o spui...sau niciodată!

BĂTRÂNA: Păi încă nu mi-am format o opinie fermă, încă nu-mi dau seama...

TÂNĂRA: Nici măcar o opinie critică...sau negativă?

BĂTRÂNA: Crezi că poți să cunoști un om într-un an?

TÂNĂRA: Dacă stă zi de zi lângă tine, da! Și mai ales dacă te spală la popou.

BĂTRÂNA: Nu m-ai spălat de bună voie, așa cerea fișa postului.

TÂNĂRA: Păi puteam să nu accept postul.

BĂTRÂNA: Ai zis că altul nu ai găsit. Doar nu vrei să spui acum că m-ai șters la cur, din iubire! Nu fii ipocrită acum, în ceasul al 13-lea.

TÂNĂRA: Ai chef acum să te cerți cu mine?

BĂTRÂNA: Vreau doar să spunem adevărul, mereu, verde-n față! Merit lucrul ăsta!

TÂNĂRA (*răbufnește*): Păi dacă vrei să auzi adevărul mereu, ascultă la mine: crezi că îi place vreunui tânăr să stea la curu unui bătrân care trăiește degeaba și inutil? Nimănui nu îi plac bătrânii! Nici măcar bătrânii nu se plac între ei! Crezi că îi place unui tinere să asculte văicărelile, durerile, amintirile, regretele, bâlbâielile, să-l vadă pe bătrân, zilnic, cum i se degradează corpul, cum îl părăsesc puterile, cum își pierde mințile și dă în mintea copilului și să se gândească că asta o așteaptă și pe ea, dacă apucă venerabila vârstă? E înspăimântător! și să-i gătească piure zilnic, din orice, să-i suporte mofturile-nu-mi place bluza asta, vreau pantalonii gri, piaptănă-mi părul, adu-mi parfumul lui Ex, ba nu, mai bine pe al lui Delon, du-mă în grădină, ia pătura de pe mine, mă sufoc, de ce e așa cald!? adu-mi pălăria neagră, e curent, bate vântul, unge-mi umerii și genunchii cu alifie, ridică-mi chiloții mai sus, peste burtă, taie-mi unghiile, ah prosto! mi-ai luat și din piele! citește-mi ceva, nu așa tare, de ce țipi? nu deslușesc mesajul dacă urlî! adu-mi un măr dat pe răzătoare și pune Mozart! Schimbă-l pe Mozart cu Bach, am o stare de grație!...(o imită pe BĂTRÂNA. cu năduf) și asta în fiecare zi, de duminică până duminică? Simt că am îmbătrânit 10 ani anul ăsta, cât am stat lângă tine ...

BĂTRÂNA (*dezamăgire în glas*): Cum? Și chiar nimic nu ți-a plăcut la mine, aici? De mine? Nici un pic? Eu cred că ne-am și distrat binișor în unele zile...

TÂNĂRA (*cam agresivă*): Poate tu te-ai distrat, pe seama mea, o biată țărăncă naivă și proastă! Acum s-a terminat, jobul îl cedez altei țărănci! Sau poate îți iei o franțuzoaică! Eu vreau să plec în lumea largă, să mă înconjur de oameni tineri și veseli, vreau să mă duc pe o plajă însorită, să ascult muzica valurilor, vreau să mă duc într-un Club unde urlă muzica, să mă îmbăt în brațele unui bărbat care miroase frumos, să mă urc pe cel mai înalt munte și să strig cu toate puterile: te iubesc, viață! Vreau să încep să-mi trăiesc viața!

Și apoi tăcere, o tăcere adâncă...Liniște, tăcere, întuneric; lumina se aprinde din nou pe TÂNĂRA, îmbrăcată altfel...

SCENA 7

TÂNĂRA: Toate astea i-am strigat eu ca nebuna, mi-am luat geanta și am trântit ușa în urma mea! Fără să mulțumesc, fără să zic la revedere, fără să zic nimic, ba și enervată, pe deasupra! Ca o needucată, ca o obraznică, ca o...ca o tânără egoistă! Și după trei zile, uite, mă găsește notarul ei și-mi dă scrisoarea asta ...(*tremură, cu scrisoarea în mână*)

TÂNĂRA (*textul scrisorii îl citește din off BĂTRÂNA*): „Dragă Ann! Ah! De câte ori am vrut să-ți spun ”dragă Ann” cu doi de n! Ce nume cald ai! Să știi că te strigam în mintea mea Ann dar nu voiam să te strig cu voce tare, să nu crezi că te răsfăț cumva, sălbăticiune mică! Te-am îndrăgit la prima vedere, de cum ai pășit în sufrageria-mi întunecoasă și rece și m-ai făcut ”mortăciune”... ce-am mai râs în sinea mea, ia uite o fată rebelă curajoasă! mi-am spus și m-am bucurat că-mi dădeai replica, nu te-ai pierdut nici o clipă în fața mea deși ești atât de tânără! Eram dispusă să fac orice și să-ți dau orice sumă de bani, numai să rămâi la mine, cu mine! De fapt, atunci, spontan, după un sfert de oră petrecut cu tine, m-am gândit să-ți dau suta de mii, după un an de zile, să fii sigură că vei rămâne lângă mine! Simplu fapt că te știam în casa mea, sub același acoperiș cu mine, îmi umplea inima bătrână de bucurie, îmi dădea o stare de bine! Nu eram singură și, chiar dacă nu țineai la mine, îmi provocai emoții, îmi puneai sângele în mișcare, mă stimulai să trăiesc! Știi, Maica Teresa a spus cândva că ”una din cele mai grave boli pe lumea asta este să nu însemni nimic pentru nimeni!” Așa e, e o boală înspăimântătoare! Vai de cel care se trezește singur dimineața și nu are cui îi spune ”bună dimineața”...Îmi trebuiau atât de puține lucruri și un om lângă mine, ca să fii mulțumită de viața mea. Mulțumesc că ai acceptat să rămâi, deși știi că uneori voiai să o iei la fugă, desculță și flămândă, numai să nu mă mai vezi și să nu mă mai auzi! Uneori pot fi o scorpie, da... totuși, sper să-ți fie dor de mine, uneori, și să fii cinstită să recunoști asta, public! Haha! Hai că nu sunt cel mai nemernic om de pe fața pământului, nu merit eu să nu însemn nimic pentru nimeni! Și, ai observat, avem același nume, Ana...Ann, mă rog, la tine în loc de a-ul normal au pus încă un ”n”, greșeală de țaran analfabet! Aș fi vrut să mai fi prins și iarna asta împreună, să-mi citești povesti cu sfârșit fericit, să râdem de personajele ridicole și să bem un

vin bun, să devenim oameni mai buni chiar dacă eu aş fi devenit mai bună doar în ochii tăi iar tu în ai mei! Pentru că, să ştii, mai ai de lucrat la şi cu inima ta, să te deschizi şi să te bucuri de viaţă şi de oameni! Dar timpul trece inevitabil şi totul are un sfârşit, ştiu asta prea bine! Dragă Ann, am un anunţ oficial de făcut: vreau să ştii că o să-mi zbor creierii din cap cu revolverul, vineri, pe 20 octombrie, orele 8:45, nici un minut mai târziu, e ziua şi ora la care m-am născut, dar după ce am să consum, ca o nesătulă, 2 banane pe stomacul gol şi apoi o să beau un strop de vin. Am 25 de gloanţe, nu am cum să le ratez pe toate, oricât de ramolită aş fi, ce dracu! Am mai tras cu arma, am fost la vânătoare în anii 60! Da, ştiu că sună dramatic să-mi iau viaţa prin împuşcare, dar ce să fac? Otravă nu pot să-mi iau fără reţetă, de spânzurat nu reuşesc, că trebuie să mă caţăr la înălţime, să mă înec ...nu e sigur că reuşesc nici asta, în ultimul timp s-a cam oprit apa pe ţeavă! Şi am 25 de cartuşe noi şi pistol, deci pac pac bye bye! Am trăit destul, am tras destule beşini pe scena vieţii pământeşti! Nu mai am bani, nu mai am nici casă, am ipotecat-o la bancă pentru cei 100 de mii pe care ți i-am dat ție, pe drept şi meritat! Am trăit cum am vrut, am făcut doar ceea ce am vrut în viaţa asta, ştiu, am fost o privilegiată şi sunt recunoscătoare pentru asta! Acum vreau să îi pun punct, nu aştept eu să mor când vrea Moartea, mor când vreau eu! Şi sunt mândră de mine că reuşesc să duc decizia asta importantă, cea mai importantă, fiindcă e ultima pe care o iau! la împlinire! Sper ca şi tu să fii mândră de mine! Din nefericire pentru tine, mai ai o sarcină de dus la împlinire pentru mine, e mai mult o rugămintă a mea către tine, ultima mea dorinţă: scumpă Ann, trebuie să-mi duci mortăciunea de corp fără viaţă la Crematoriu şi să-ţi faci pomană cu mine să plăteşti gazul la cuptorul de ardere! În nici un caz să nu mă duci la cimitir, cu popa la cap şi să mă bagi în pământ! Îţi interzic şi o să te blestem şi o să te bântui toată viaţa ta dacă faci asta! Să mă duci la Crematoriu, doar tu şi cu mine, ultima noastră întâlnire fierbinte, hahaha...Să te gândeşti cu drag la mine şi să zâmbeşti cât timp mă fac scrum...Nu o să dureze prea mult, în jur de o oră, iar 60 de minute poţi şi tu să schiţezi un zâmbet binevoitor, nu? Apoi, încet, încet, dar foarte încet...să-ncepi să mă uiţi, că așa e normal...așa fac oamenii cu oamenii din viaţa lor! Totuși, să nu mă uiți repede! Merit și eu să însemn ceva, pentru cineva, pe pământul ăsta! Mulțumesc, dragă Ann, că mi-ai făcut ultimele zile de viață o sărbătoare. Sper să-ți găsești fericirea în viață și să trăiești cum îți spune inima!

PS: de fapt, te rog, nu mă uita cât timp trăiești, chiar dacă nu o să povestești nimănui despre mine! asta e ultima mea dorință, gândindu-mă la tine! păstrează-mă, în secret, în fundul inimii tale, care e ca o mare agitată dar cu fund mare și stabil!"

TÂNĂRA (*împăturește scrisoarea cu grijă, cu emoție, cu cap plecat, tremurând; își vorbește cu reproș*): De ce nu am mai stat o zi? Dacă eram atentă...doar mi-a spus: aş veni cu tine dacă aş mai putea ...merge! De ce nu am avut minte? O să am vreodată minte, proasta de mine? Nici inimă nu am, darmite minte! De ce nu am mai avut răbdare să te ascult? Cu toată atenția? Ar fi venit cu mine ...doar nu muream dacă o luam cu mine câteva zile, merita asta! Nu mai avea bani, nebuna, era săracă lipită! A fost doar cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată! și atât de generoasă, până la urmă! Iar eu-o țărancă egoistă! Ea chiar avea nevoie de ajutor, de cineva alături...și acum trebuie să o arunc la gunoi, la cuptor! Vai de capul meu, ce nebună de femeie (*râde*)! Așa ceva să-mi facă mie...Ah, femeie minunată și fermecătoare, de ce am fugit de tine? Trebuia să te iau cu mine, trebuia să mă gândesc că rămâi singură...că NU o să mai vrei să rămâi singură...dar să-ți iei viața, singură...cu 25 de gloanțe! Iartă-mă că am

fost atât de egoistă și de proastă, deși e târziu să-ți spun asta acum! iartă-mă! așa mult am așteptat ziua să plec de la tine și tot nu-mi venea să cred că am așa mulți bani în cont și mă gândeam numai la mine, normal! la cât de fericită o să fii, cât de fericită or să mă faci banii, cum o să-mi cumpăr lucruri frumoase și o casuță frumoasă, apoi o să studiez și o să-mi găsească un băiat care să mă iubească...Aveai dreptate, tinerețea e egoistă și trufașă ...dar timpul nu-l putem întoarce înapoi și lecțiile care trebuie învățate ar trebui ținute minte pentru toată viața. Am intrat la tine ca o ignorantă prostuță iar tu m-ai învățat atât de multe lucruri despre viață și nu ți-am mulțumit niciodată ...iar tu ? *(foarte emoționată)* iar tu chiar mă plăceai? de ce nu mi-ai spus niciodată? tot timpul mă făceai țărancă...ah, cred că era felul tău de a glumi și de a-mi face complimente! tot așa cum nici eu nu ți-am zis niciodată că-mi plăci! dar ți-am zis că ești dată dracului, și asta la mine înseamnă că ești grozavă! Stai liniștită, nu te-aș putea uita vreodată...nu, nu îți spun adio! vei trăi în inima mea, mereu! da, sper că măcar acum o să stai liniștită sau poate nu, dacă te întâlnești, printre stele, cu ultimul soț...

(ton plângăcios, după un moment de reculegere) Vai, lume! Acum trebuie să o duc la Crematoriu, să îi ard trupul și să îi iau spiritul cu mine, mereu. Doamna artistă, așa am să fac, că nu am încotro, mi-ai trasat sarcină! Ultima dorință a celei trecute în neființă trebuie împlinită! Bine că ai mâncat 2 banane cu vin pe stomacul gol înainte de a pleca dintre noi! Nebuna tot nebună, consecventă până la capăt! Te pomenești că se ia? Țărâncile nu consumă banane, deci cred că mă transform într-o doamnă! Încet, dar cu siguranță ...

(râde și scoate o banană din geantă, o desface și mănâncă, ieșind din scenă, fără grabă)

Sfârșit